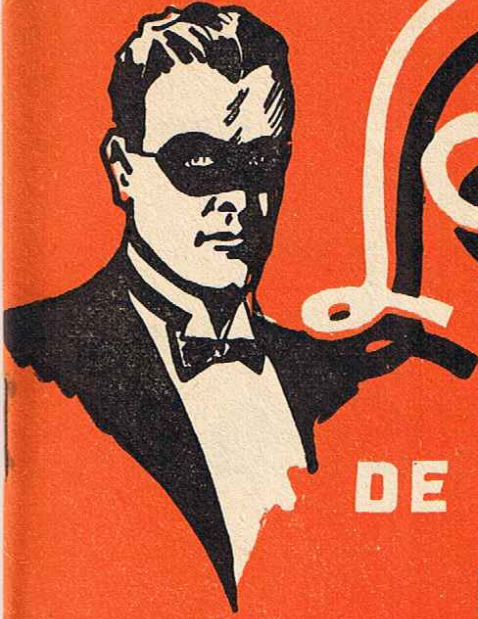


NIEUWE AVONTUREN



Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Oosters Bloed

N^r 2180



NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIË : 6 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

ER nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM



Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden

Oosters Bloed

Hoofdstuk I

EEN VERKWISTENDE JAPANNER

Het was ongeveer twee uur in de nacht, maar op de Place Blanche te Parijs viel er nog niet veel van te merken, dat het merendeel der Parijzenaars zich reeds enige uren geleden ter ruste had begeven.

De nachtcafé's straalden van licht en taxis, luxe-auto's en bussen reden af en aan.

Bij de gapende muil van de grijnzende duivelskop, die de gevel vormt

van het vooral voor vreemdelingen bestemde nachtcafé, «De Hel». geheten, stond een portier, gestoken in een livrei, grasgroen van kleur, en van onder tot boven met goud bedekt, die met zijn staf zwaaide en met luide stem de voorbijgangers toesprak en hen trachtte te bewegen, het etablissement binnen te treden, waar het al zeer zonderling toegaat.

Want men wordt daar bediend door saters en duivels, er klinkt voortdurend een helse muziek, en zelfs de dame, die in het buffet staat, heeft zich een duivels voorkomen gegeven door middel van twee kokette horentjes in het midden van een vuurrode pruik.

Men zit daar aan tafeltjes, waarvan het blad een vuurrood geschilderde glazen plaat is, van onderen belicht, zodat er een duivelse gloed verspreid ligt over het gelaat van iedereen, die hier binnentreedt.

Nu en dan slaakt een der bedienende duivels een kermende kreet, wel geschikt om op de zenuwen te werken van de nieuwelingen, die er voor het eerst binnentreden.

Maar die avond had de portier van « De Hel » een zware dobber, want zijn collega van een dergelijke inrichting, « Le Néant » of « Het Niets » geheten, scheen over sterker longen te beschikken, of wel de uitgaande vreemdelingen gaven er ditmaal de voorkeur aan, hun schreden te richten naar een nachtcafé, dat er intussen al heel weinig aantrekkelijk uitziet.

De ingang is met roufloers behangen, de portier, die er de wacht bij houdt, is wel ongeveer de magerste en langste man, welke de eigenaar van de zaak in geheel Parijs heeft kunnen vinden, en hij is gekleed in het sombere gewaad van de ouderwetse doodbidder, met een kuitbroek, waaruit zijn benen steken, dun en houterig als de steel van een bezem, een witte bef, een zwarte jas, en een driekante steek, waarvan een zwarte sluier afhangt.

Men passeert, na de poort te zijn binnengegaan, een lage, duistere tunnel, en wordt aan het einde daarvan opgevangen door niemand minder dan Vader Tijd, een grijsaard met een groezelige, lange baard, die hem tot bijna op het middel hangt, lange lokken, en een kale schedel, gehuld in een grijze pij, en die een zeis in de hand houdt, waarmee hij uitnodigend naar het binnenste van het café wijst, onder het mompelen van enige woorden, die de bezoeker het

« Memento Mori » voor de geest moeten roepen.

Bij het binnentreden van de cafézaal, als men tenminste die naam mag geven aan een ruimte, die gestoffeerd is als een reusachtige grafkelder, wordt de bezoeker begroet door een treurzang, aangeheven door een onzichtbaar koor, door orgelmuziek begeleid.

Men neemt plaats en komt tot de ontstellende ontdekking, dat het gebruikelijke cafétafeltje vervangen is door een zwart geschilderde doodkist op schragen.

Aan de wanden hangen schilderijen, die vrolijke tafereelen voorstellen: spelende jongelieden, die elkaar achterna zitten, langs de lanen van een in bloei staand park; plotseling gaat het licht uit en het bloeiende tafereeltje van zoeven is veranderd in een doods landschap, de bomen zijn bladerloos, de lucht is loodgrijs en de vrolijke jongelieden van zoeven, vol kracht en levenslust, zijn geraamten geworden.

De kellners?

Het zijn allen broeders van de portier: dezelfde magere, lange, als doodbidders geklede personages, met holle wangen, ingezonken ogen, smalle borsten en stemmen, die reeds niet meer tot deze wereld schijnen te behoren.

Wanneer zij u uw glas bier brengen dan zullen zij niet nalaten, u te herinneren aan de korthed van het leven en u de niet bepaald opwekkende vraag stellen, of gij wel het nodige hebt gedaan, om het lot van uw nabestaanden te verzekeren.

Nu en dan slaakt een van de kellners een kermende zucht; men hoort beenderen rammelen en wie van al deze sombere narigheid niet droevig gestemd werd en zich tot tranen geroerd gevoelde, die werd onpasselijk en liep zo spoedig mogelijk heen, om deze profanatie van het diepste geheim des levens te ontvlieden.

Dan was er nog een derde nachtcafé enige huizen verder, « De Hemel » geheten.

Men schreed er binnen door een poort van rozige wolkjes en Petrus in eigen persoon, een welgedane, vrolijke grijsaard, in een witte pij, een bos sleutels in de hand en een vriendelijke glimlach op zijn breed gelaat, ontving er de gasten.

Daarbinnen kwam men aan een lange tafel te zitten, kreeg er voor zeer veel geld een klein glaasje slecht bier, werd bediend door corpulente «dames» in witte jurkjes en met gazen vleugeltjes op de rug en kon er, als men dit soort vermaak op prijs stelde, genieten van de zang en de dans van een achttal zeer schaars geklede, jonge vrouwen, slechts ten halve verborgen door een gazen wand.

Het gouden kalf verscheen er ten tonele en maakte een rondgang door de zaal, gevolgd door een stoet bachanten, demi-mondaines, apachen en dergelijke.

Het was niet erg vermakelijk, het was zelfs nog al vervelend, maar het was dan ook uitsluitend ten gebruike van de vreemdeling, die het er nu een eenmaal op gezet had, zich in de lichtstad te vermaken.

Maar weer een vijftal huizen verder staat een vrij oud, tamelijk smal huis en daar is het befaamde nachtcafé gevestigd, hetwelk de even zonderlinge als originele naam van «Le Rat Mort» de «Dode Rat» draagt.

Men bereikt het door een smalle, kronkelende wenteltrap te bestijgen en staat dan plotseling in een niet al te grote zaal, in de vorm van een hoofdletter L, een lang been en daar rechthoekig opgesteld een korte.

Eigenlijk wijkt de «Dode Rat», wat het uiterlijk betreft, volstrekt niet af van zoveel andere nachtgelegenheden, welke men in alle grote steden tegenwoordig vindt en toch heerst er een sfeer, zoals men in geen enkele andere stad ter wereld aantreft.

Men ziet er heren in rok, maar ook wel schuchtere Parijse renteniertjes, die, zoals men dat noemt, «de bloemetjes eens buiten willen zetten», men ontmoet er Chinese diplomaten, zowel als Mexikaanse avonturiers, Spaanse gran-

des, Hollandse veekopers, Duitse ingenieurs, Russische uitgewekenen; men treft er van alle standen en van alle nationaliteiten aan en dit vormt juist een der grootste attracties van dit nachtcafé.

Er is een klein strikje en het is het beste van geheel Parijs, ofschoon het niet meer dan vijf man telt, allen Hongaren, maar dan ook echte zonen van de Puszta.

Men schenkt er voortreffelijke wijnen, er wordt gedanst door rasechte Spaanse danseressen, geboren aan de oever van de Guadalquivir, de kok verdient er een ministersalaris, want men heeft hem met grote moeite weten te ontfutselen aan het beroemde Carlton Hotel te Londen: de man wordt als een meester in zijn vak gekenmerkt.

Kortom, er is iets eigens aan de «Dode Rat» en men vertoeft er gaarne, maar ook al weer vooral als vreemdeling.

Een van de naburige kerkklokken had juist twee uur geslagen, toen er een auto stilhield voor de deur van de «Dode Rat». Er stapte een kleine man uit, met een gele gelaatskleur, scheef geplaatste, gifzwarte ogen. Hij vertoonde het volmaakte type van de Aziaat en zeer waarschijnlijk was hij een Japanner of een Chinees. Hij was gekleed in een keurig gesneden avondtoilet, waaroverheen hij een lichte overjas droeg.

De man betaalde de chauffeur en ging het nachtcafé binnen. Hij besteedde de wenteltrap en betrad de zaal.

Men moest hem daar reeds kennen, want onmiddellijk stoven er twee zwaar geschminkte dametjes op hem af. Hij weerde ze echter met een lachje af en ging toen naar een tafeltje, dat bij een der ramen was geplaatst.

Een tiental meters verder danste, op een glad gespannen, rood karpel, de Spaanse danseres. Haar goed gevormd, lenig lichaam bewoog zich op het rythme van een woeste Spaanse dans.

De Japanner wendde langzaam het hoofd om, stak een sigaret aan, blies

een rookwolk uit en scheen de Spaanse met zijn blikken te willen verslinden.

Hij had zijn hoed en zijn overjas aan een toeschietende kellner gegeven, die een ogenblik later terugkwam om de bestelling op te nemen.

Sléchts enkele seconden later stond er een champagnekoeler naast het tafeltje en een fijn geslepen kristallen kelk op het marmeren blad. De kellner had de champagnefles ontkurkt en nu parelde het gouden vocht in de coupe. De Japanner nam het glás op, bracht het aan de lippen en goot de champagne in een enkele teug naar binnen.

Hij knipoogde tegen de danseres, die hem echter in het geheel niet scheen te zien, en neuriede zachtjes iets voor zich heen.

Maar plotseling hield hij op, zijn gelaat verstrakte zich, hij staarde recht voor zich uit. Juist toen kwamen er twee nieuwe bezoekers binnen.

De ene kon een man van ongeveer veertig jaar zijn, te oordelen naar zijn haar, dat op enkele plaatsen zilveren draden vertoonde. Zijn gelaat had een ernstige uitdrukking, die wel misplaatst scheen op deze plek van vermaak. De ogen waren van een eigenaardige grijze kleur, groot en doordringend. Hij was uiterst elegant gekleed, zonder in het minst fatterig te zijn.

Zijn metgezel was veel jonger en vertoonde een jeugdig, zacht blozend gelaat, een overvloed van donkerblond

haar en lachende, blauwe ogen. Ook hij was in rok gekleed.

Ook deze twee heren schenen hier goed bekend te zijn, want een der kellers kwam dadelijk op hen toeschieten en ontlastte hen van hun hoge hoeden en hun overjassen, die zij over de arm hadden gedragen.

De oudste van hen keek zoekend rond naar een tafeltje, maar reeds kwam de kellner opnieuw buigend naderbij en geleidde de beide bezoekers naar een der weinige tafeltjes, die nog vrij waren, terwijl hij in het Engels zei:

— Hierheen heren, ik heb een tafeltje voor u vrij.

Reeds had de oudste zijn blikken door de zaal laten gaan en vestigde ze nu op de Japanner. Toen beurde hij het hoofd langzaam naar de kellner op en vroeg:

— Wie is toch die Aziaat? In hem stel ik meer belang dan in alle mogelijke Spaanse danseressen.

De kellner kwam snel een stap nader bij en zei toen fluisterend:

— Dat is de Japanner, Stemi Makino!

— Aan zijn naam alleen heb ik niet veel, vriend, hernam de bezoeker. Weet je niets naders van hem. Hij schijnt zeer rijk te zijn!

— Buitengewoon! Hij gooit letterlijk met het geld en niemand begrijpt goed waar hij het vandaan haalt! En weet gij wat het meest zonderlinge is? Hij betaalt zeer vaak met Russische gouden roebels.

Hoofdstuk II

STEMI MAKINO

John Raffles, waarom zouden wij de naam van de bezoeker met de grijze ogen langer verzwijgen? wisselde een snelle blik met zijn vriend, Charles Brand en keek toen de kellner opnieuw met enige verbazing aan.

Raffles was geheel toevallig te Parijs. Hij bevond zich hier op de doorreis van Bazel naar Londen en, zoals zijn gewoonte was, bleef hij enige dagen in de lichtstad vertoeven. Hij had met Charles Brand zijn onafscheidbare vriend, het Louvre bezocht, het Luxembourg, het Musée de Cluny en alle andere merkwaardigheden die een bezoek waard zijn.

Wat Charles Brand betreft, die jonge man verheugde zich er hartelijk om, dat Raffles enige dagen rust nam, want de laatste maanden waren zeer inspannend geweest.

Zijn onbedwingbare zucht om zich te verplaatsen had Raffles naar Zweden, Turkije en zelfs naar het hartje van Afrika gevoerd. En de man, naar wie Scotland Yard reeds sedert vele jaren zocht, rustte thans uit na enige maanden «dwangarbeid», zoals Charles Brand het noemde.

Maar reeds bij de eerste keer, toen hij «De Dode Rat» bezocht, had de Japanner zijn aandacht getrokken, niet alleen wegens zijn uiterlijk, maar ook door de wijze, waarop hij met zijn geld omsprong.

Hij scheen zeer hoge verteringen te maken en schonk vorstelijke fooien weg. Aan de Spaanse danseres had hij een biljet van 2500 frank toegeworpen, alsof het een vodje papier was.

De kellners kregen nooit minder dan vijf honderd frank en menigmaal was het meer. Het was dus geen wonder, dat Raffles met belangstelling luisterde, toen de kellner hem begon te verhalen van de schatrijke Japanner.

— Waar leeft die Makino van, vroeg hij, terwijl hij de kellner vragend aanzag, die zo uitstekend Engels sprak, wat niet te verwonderen viel, daar zijn wieg aan de Theems had gestaan.

De man haalde de schouders op en antwoordde:

— Dat weet niemand, mijnheer. Wij weten alleen maar, dat hij hier voor zijn plezier schijnt te zijn.

— Hoelang komt hij reeds in dit nachtcafé?

— Minstens reeds enige maanden!

— Heeft hij hier een eigen huis?

— Hij heeft een prachtige woning in het Grand Hotel aan de grote boulevard.

— Hij oefent dus geen beroep uit?

— Als gij het pierewaaien een beroep noemt, dan oefent hij er een uit en goed ook, antwoordde de kellner met een lachje.

— Hij heeft natuurlijk een minnares?

— Dat is te zeggen: niet in de eigenlijke betekenis van het woord, mijnheer. Om u de waarheid te zeggen schijnt het geen gentleman te zijn. Men heeft hem reeds enige malen in de Folies Bergère gezien met een ordinaire cocotte en dat doet toch geen enkele heer.

— Dat geloof ik tenminste niet, gaf Raffles met een flauwe glimlach ten antwoord.

— En het was zelden dezelfde, dat moet ik er nog aan toevoegen, ging de kellner voort.

— Gij spraakt zoeven over Russische gouden roebels, zijt gij er zeker van, dat gij u niet vergist?

De kellner keek even naar de Japanner, om te zien of deze niet op hem lette, stak toen snel de hand in de zak en toen hij deze opende lag er op de palm een schitterend goudstuk, het was een stuk van 10 roebels.

— Nu, het is zeker vreemd genoeg, dat een Jap in zijn zak loopt met Russische gouden roebels, van lang vóór de vorige wereldoorlog, die men reeds uit de circulatie verdwenen waande en dat hij er zóveel van schijnt te hebben, dat hij ze als het ware om zich heen kan strooien, merkte Brand op.

— Datzelfde overwoog ik zoeven ook, mijn waarde, hernam Raffles lakoniek. Reis geheel Rusland af, van de Oeral tot aan de Kaspische zee, van de Witte zee tot aan de Krim en je zult nergens een goudstuk vinden, tenzij je de gave van de helderziendheid bezat en de plekken wist te vinden, waar rijke Russen bij het uitbreken van de revolutie hun schatten in de grond hebben begraven. Dit is een stuk met de beelde naar erop van Czaar Nicolaas de tweede, zoals ze vóór de oorlog in grote getale in omloop waren. Ik moet je echter zeggen, dat het mij een raadsel is, hoe een Japanner in het bezit van die goudstukken is gekomen.

Hij gaf de gouden munt aan de kellner terug, die ze vlug weer in zijn zak liet glijden.

Raffles gaf de kellner zijn bestelling op en toen de man zich verwijderd had, zei hij op zachte toon tot Brand:

— Het is voor ons Westerlingen niet zo gemakkelijk, het gelaat van een Aziaat te beoordelen, maar ik durf er in ieder geval wel wat onder te verwedden, dat onze gele vriend niet tot de hogere standein behoort, al geeft hij dan nog zoveel geld uit. Hij heeft een vrij ordinair type en als men mij zei, dat die man een rickshaw-koeli of een

kadewerker is geweest, dan zou ik het grif geloven.

— Maar wanneer je je nu eens vergist, wanneer die Japanner, bij voorbeeld, een zakenman is, rijk geworden door smokkelen en die in het begin van de eerste wereldoorlog, toen Japan er nog niet aan deelnam, met Russisch geld is betaald?

— Dan zou hij niettemin een dankbaar onderwerp blijven voor mijn studie, Charles. Er zijn weinig personen, die ik zo graag plunder als rijke Japanners! Ondanks het feit, dat Japan thans zogenaamd een democratisch land is geworden, verbeelden zij zich nog altijd dat zij ver boven ons Westerlingen verheven zijn en zij zijn zo verbazend ingebeeld, dat zij zich volstrekt niet kunnen voorstellen, hoe een Westering er in zou kunnen slagen hen te bedriegen. Maar ik blijf erbij, dat er iets geheimzinnigs aan deze gele man is. Wat voert hij hier uit? Wat zoekt hij te Parijs?

— Wel, dat zei de kellner je reeds: hij zoekt hier zijn vermaak. Ik moet je zeggen, dat ik er volstrekt niets bijzonders in kan zien.

Raffles wilde iets antwoorden, toen zijn gedachten werden afgeleid door een voorval, dat aanstonds al zijn aandacht in beslag nam.

Op de smalle wenteltrap klonk enig gerucht, alsof iemand stommeling de treden beklom en toen verscheen het rode hoofd van 'n man, die alles behalve nuchter scheen te zijn en die een ogenblik met verdwaasde ogen, die in het licht knipperden, rondkeek.

Toen verscheen het bovenlichaam en tenslotte de wankelende benen. Dadelijk vestigden zich aller ogen op de man en niemand twijfelde eraan, of hij zou wel spoedig door een der potige kellners weer naar beneden worden geloodst, want dronkaards liet «De Dode Rat» nimmer toe.

De man was bovendien zeer eenvoudig gekleed in een donker colbert-costuum, het hoofd gedekt met een slappe, blijkbaar pas gekochte vilthoed,

Voor de opmerkelijke toeschouwer was het verder duidelijk, dat deze man waarschijnlijk niet gewend was zich in deze kleren te bewegen en dat het gebruik van manchetten en boord hem tot dusverre vreemd was geweest.

De eerste hingen hem tot over de polsen en hij deed telkens wanhopige pogingen ze weer in zijn mouwen terug te schuiven, de tweede knelden hem blijkbaar erg en telkens stak hij de wijsvinger tussen hals en boord, als om zich een weinig lucht te verschaffen.

Hij droeg een confectie das, denkelijk omdat hij reeds lang iedere poging had opgegeven, een «four in hand» of «een vlinder» te strikken.

De man was niet bepaald stomdronken; hij was slechts lichtelijk aangeschoten en blijkbaar zeer vrolijk.

Hij lalde een Engels matrozenliedje kreeg de Spaanse danseres in het oog, die juist weer een nieuwe dans was begonnen en wilde aanstonds op haar toestevenen, misschien wel in de mening verkerende, dat hij in een danshuis verzeild was geraakt.

Reeds nam hij zijn aanloopje, toen hij plotseling stokstijf bleef staan en met de rechterhand een stoelleuning greep, teneinde zich aldus van een steun te verzekeren.

Zijn waterige, blauwe ogen waren op de Japanner gevallen en er gleed een grijnslach over zijn breed, opgezet gelaat, toen hij op joviale toon uitriep:

— Hallo! blij dat ik je zie, hik... man! Dat had ik niet verwacht! Ja, ja, je wou je voor mij hik... verstoppen, nietwaar? Maar Jim heeft een fijne neus, Kiddy! Wat zeg je er hik wel van, dat ik er weer ben?

En met deze woorden laveerde hij op de Japanner toe.

De overige bezoekers hadden zich alweer van de zoeven binnengetroden nieuweling afgewend, maar aan Raffles was enkele bijzonderheid van dit kleine toneeltje ontgaan.

Evenmin was het verborgen voor hem gebleven, dat Makino van kleur verschoot, toen hij de Engelsman voor het eerst ontwaarde en dat er in zijn zwaar-

te ogen bliksemsnel een flikkering te zien was geweest.

Dadelijk stond Raffles op. Schijnbaar doelloos slenterde hij door de zaal en trachtte zonder dat het opviel, zo dicht mogelijk in de nabijheid van de beide, zo zeer verschillende mannen te komen.

De onder invloed van drank verkerende Engelsman deed volstrekt geen moeite zijn stem te laten dalen. Hij klopte de Japanner joviaal op de schouder, nam diens sigarettenkoker van de tafel, greep er een sigaret uit en stak die tussen de lippen.

De Japanner had hem bij de mouw gegrepen en scheen hem enige woorden toe te sissen, welke Raffles niet kon verstaan.

De Engelsman gaf in het geheel geen antwoord, maar maakte een gebaar, dat in alle landen ter wereld even goed verstaan wordt. Hij hield namelijk zijn rechterhand uitgestrekt vlak voor de neus van Makino, met de handpalm naar boven en maakte met de vingers van de linkerhand de beweging van geldtellen.

— Weer greep hem de Japanner, met zijn nerveuse, dunne vingers bij de arm, trok hem een weinig naar zich toe, zodat de ander bijna het evenwicht verloor en weer klonken er enige op sissende toon in het Engels gesproken woorden van zijn lippen, welke Raffles evenmin kon verstaan.

Wel echter zag hij, dat het gelaat van de Engelsman plotseling een andere uitdrukking kreeg. De onnozele grijnslach was er van verdwenen en er was nu iets anders op te lezen, woeste vastberadenheid, argwaan en vijandschap.

— Geld en gauw wat! zei hij op gedempte toon: Denk niet dat ik met mij laat spelen; je kent mij nog niet, als je gelooft dat ik mij om de tuin laat leiden. Je hebt geld, ik weet waar je het vandaan hebt gehaald en ik wil mijn aandeel in de buit.

— Je hebt er niets voor gedaan, hoorde Raffles thans de Japanner op woedende toon fluisteren.

— Niets voor gedaan? herhaalde de Engelsman, terwijl hij zijn wenkbrau-

wen fronste en de Japanner strak aankeek. Zou je dat durven volhouden, Makino? Hebben wij...

Maar de Japanner had hem snel op een stoel naast zich neergetrokken en beet hem iets toe, wat Raffles evenmin kon verstaan.

Het scheen echter een dreigende waarschuwing te zijn, want de Engelsman keek schuw om zich heen en vervolgde toen zijn gesprek op zo'n zachte toon, dat Raffles niets meer kon verstaan.

Hij had zich met de rug naar hen toegeplaatst en hield zich, alsof hij een sigaret aanstak met behulp van een lucifer, die hij uit een standaard had genomen, die op een der tafeltjes was geplaatst en vervolgens ging hij weer naar Charles Brand terug.

De jonge man keek hem nieuwsgierig aan en vroeg enigszins spottend:

— Wel, heb je nu al ontdekt of die Makino een rickshaw-koeli is of niet?

— Ik weet niet of hij dat is, maar in ieder geval houd ik hem voor een schurk. Ik heb plotseling een tijgerachtige wreedheid op het gelaat van die Japanner zien verschijnen. En hij heeft wat met die dronken Engelsman.

En nu deelde Raffles aan Brand mede welke korte woordenwisseling hij zo even had opgevangen.

Brand had aandachtig toegeluisterd, maar zei nu hoofdschuddend:

— Je moet het mij niet kwalijk nemen, Edward, maar ik vind je gevolgtrekking toch wel een weinig gezocht.

Brand keek ongemerkt naar de twee uiterlijk zo zeer verschillende mannen en zag, dat zij in een driftig, maar op fluisterende toon gevoerd gesprek met elkaar verdiept waren.

Juist stak de Japanner zijn hand in zijn zak en haalde zijn portefeuille te voorschijn. Hij haalde er enige bankbiljetten uit, de Engelsman griste ze hem af en trok zelfs nog een paar van de kostbare papieren uit de portefeuille van juchtleider waarop hij alles in zijn eigen zak liet verdwijnen. Toen stond hij, niet zonder moeite op, klopte Makino nogmaals lachend op de schouder,

ging de zaal door en verdween langs de wenteltrap.

De Japanner keek hem na, met een blik van zo giftige haat, als Brand nog nooit in de ogen van een mens had gezien. Toen scheen hij plotseling een besluit te nemen. Hij wenkte de kellner, betaalde de man, liet zich hoed en jas brengen, duwde met een ruw gebaar een bevallig dametje terzijde, dat hem met een suikerzoet glimlachje naderde, en ging de trap af.

Raffles bedacht zich geen ogenblik.

— Hem na, Charles, zei Raffles op korte toon. Ik vrees, dat hij weinig goeds in de zin heeft. Heb je de uitdrukking van zijn gezicht gezien?

— Ja, en ik vond dat hij wel wat leek op een jaguar.

Raffles wierp een bankbiljet op het tafelblad en snel trokken de beide mannen hun overjassen aan, zetten hun hoeden op en gingen heen.

Het was reeds drie uur, toen zij de Place Blanche betraden. Hier en daar waren de lichten al gedoofd.

Het scherpe oog van Raffles had echter vrij spoedig de Japanner ontdekt die met sluipende schreden zich langs de huizen voortbewoog, in de richting van de boulevard de la Vilette.

De twee mannen verhaastten hun schreden, maar eensklaps was de Japanner verdwenen. Hij was blijkbaar een van die smalle straten ingegaan, die naar de top van de Mont Martre voeren.

Raffles en Brand gingen hem zo snel mogelijk achterna. Er waren nog slechts zeer weinige voorbijgangers, en nu en dan reed er een taxi voorbij.

De twee mannen bereikten de zijstraat, maar er was geen levende ziel te bespeuren. Maar terwijl zij daar nog stonden en in de halve duisternis tuurden, werd plotseling hun oor getroffen door een luide kreet.

Het was de schreeuw van een mens

— Vooruit Charles! riep Raffles opgewonden. Als wij maar niet te laat zijn. De twee vrienden snelden de straat door die tamelijk snel naar boven voerde. Halverwege de helling stonden zij higgend even stil.

Een zacht gekreun drong tot hen door. Het scheen te komen uit een donker straatje, eigenlijk niet veel meer dan een steeg. Maar in het licht van een straatlantaarn zagen zij een donkere gedaante op de stenen uitgestrekt. Zij snelden er heen.

Reeds waren er hier en daar ramer opgeschoven, en mensen in nachtgewaad, uit hun slaap opgeschrikt door die vreselijke kreet, keken naar buiten.

Een agent van politie was reeds komen toe lopen en boog zich over de gedaante.

De Gentleman-inbreker kwam toelopen, en draaide het gelaat van de man, die daar terneder lag, behoedzaam naar zich toe.

— Zoals ik dacht, mompelde hij zacht voor zich heen. Het is die ongelukkige Engelsman en niemand anders dan Makino kan dit gedaan hebben.

Hoofdstuk III

DE ARRESTATIE

De agent richtte zich nu uit zijn gebukte houding op en zei hoofdschuddend:

— Ik geloof niet dat hier veel meer aan te doen is. Een messteek in de rug, de man zal doodbloeden, vóór er medische hulp komt.

— Wij kunnen deze man in ieder geval niet hier op straat laten liggen, zei Raffles. Misschien is hij nog te redden. Er zal toch wel een apotheek hier in de buurt zijn.

— Op tien passen hier vandaan, maar die is gesloten! riep een stem, die bleek toe te behoren aan een vrouw in een witte nachtjapon, die uit een raam van een tweede verdieping leunde.

— Gesloten of open, wij moeten geholpen worden, hernam Raffles.

— Ik zal wel aankloppen en meegaan, mijne heren, zei de agent.

— Maar dat is de Engelsman, die hier in de steeg woont, geen vier huizen hier

vandaan, liet eensklaps de stem van een jonge vrouw zich horen, wier treurig beroep maar al te goed viel op te maken uit haar koortsachtig schitterende ogen en haar ingevallen wangen.

De agent keek haar vorsend aan en vroeg toen, met de achterdocht die aan alle ordebewaarders over de gehele wereld eigen schijnt te zijn:

— Hoe weet u dat? Kent u deze man?

De vrouw haalde de schouders op en antwoordde onverschillig:

— Ik ken hem, zoals ik u ken! Hij woont in deze straat en ik woon er ook!

— Hoelang woont hij hier? vroeg de agent.

— Een paar weken, zou ik zeggen.

Maar nu kwam Raffles tussenbeide.

— Ik geloof, dat dit later wel kan worden opgehelderd. Het is nu in de eerste plaats noodzakelijk, dat deze man, wie hij dan ook zal mogen zijn, op een bed moet worden gelegd. Ik ben geneesheer; ik zal wel naar hem om-

zien. Laten wij hem naar boven dragen. Gij, agent, zult intussen wel zo goed zijn de apotheker op te bellen en de man desnoods met geweld te dwingen u te geven hetgeen ik hier voor u zal opschrijven.

Raffles had een blaadje papier uit zijn agenda gescheurd, krabbelde haastig enige woorden er op en gaf het de agent, die er snel de straat mee overstak en aan de apotheek aanbelde.

Intussen had Raffles zich tot de vrouw van zoeven gewend en vroeg nu :

— Zoudt gij mij behulpzaam willen zijn, om deze zwaar gewonde te brengen waar hij moet zijn ?

De vrouw scheen een ogenblik te aarzelen, maar toen bedacht zij zeker, dat het bijna ochtend was en dat zij dus haar taak voor die nacht wel als geëindigd kon beschouwen en antwoordde schouderophalend :

— Ik weet dat hij op een zolderkamer woont en ik ken zijn hospita, madame Dubois. Ik weet echter niet, of zij het wel aangenaam zal vinden om op dit uur van de nacht uit haar slaap gewekt te worden.

— Heeft het huis een portier ? vroeg Raffles.

De vrouw lachte spottend en zei :

— Een portier in deze buurt ? Neen. die is er niet, maar de deur staat heel vaak open. Want voor dieven behoeven ze hier waarachtig niet bang te zijn.

Raffles had Brand reeds een wenk gegeven en met zijn beiden droegen zij de zwaar gewonde, die het bewustzijn had verloren, voorzichtig en snel naar het huis, hetwelk de vrouw met haar geverfde wangen hen aanwees.

De huisdeur bleek echter gesloten te zijn men moest geruime tijd bellen, alvorens deze met een nijldige ruk werd opengetrokken door een onzichtbaar persoon, die echter des te beter te horen was. Een stortvloed van scheldwoorden in uitgezocht Parijs argot ontving de lastige indringer.

Zij waren blijkbaar afkomstig van een woedende man, maar enige ogenblikken later bleek, dat zij geuit waren

door de mond van een vrouw, die echter zeer goed had kunnen doorgaan voor een grenadier, waarop zij dan ook leek; zelfs de knevel ontbrak niet.

Raffles stoorde zich echter volstrekt niet aan dit geschreeuw en droeg met Brand de man het huis binnen en de trappen op.

De woordenstorm van de Xantippe die de voordeur had opengetrokken, was echter nog maar een zacht briesje, vergeleken bij de orkaan, die een ogenblik later losbarstte boven de hoofden van degenen, die op zulk een ongelegen uur waren binnen gekomen en die zich ontlastte uit de mond van een ongeveer zestigjarige dame, gekleed in een gebloemd nachtijk, dat betere dagen had gekend.

Dat was madame Dubois, de kamer-verhuurster, aan wier hoede de thans zo zwaar gewonde Engelsman zich had toevertrouwd.

Verscheidene malen trachtte Raffles iets in het midden te brengen en even zovele keren werd hij overstemd door de vrouw die bleek te beschikken over 'n woordenkeus, die zelfs voor de vrouw uit een Parijse achterbuurt opmerkelijk mocht heten.

Tenslotte duwde Raffles het mens eenvoudig terzijde en met Brand droeg hij de bewusteloze een zeer eenvoudig zoldervertrek binnen, waarvan de jonge vrouw, die de gewonde het eerst herkend had, de deur reeds geopend had.

In de kamer stond, behalve het ijzeren ledikant, weinig meer dan een kleine, withouten tafel, een paar stoelen en een luxe kastje. Er lagen wat kleren op die stoelen en op het kastje, duidelijk zichtbaar en onmiddellijk in het oog vallend, lag een geladen, grote revolver.

Raffles en Brand legden de gewonde op het bed en dadelijk begon de eerste hem van zijn bovenkleden te ontdoen, om vervolgens nauwkeurig de wonde te onderzoeken.

Het mes was klaarblijkelijk even onder het schouderblad binnengedrongen, met buitengewone kracht voortgedreven door een sterke vuist en de man zou ze-

ker niet meer tot de levenden behoren, als het mes niet op het schouderblad was afgeschampt, waardoor de richting van de stoot zich gewijzigd had en het wapen het hart of de long niet had kunnen bereiken.

De agent kwam binnen met wat de apotheker hem had medegegeven, verbandwatten, jodoformgaas, een bloedstelpend middel en nog enige andere zaken en onmiddellijk ging Raffles aan het werk, teneinde de hevige bloeding te stuiten en de wonde te verbinden.

En intussen ratelde de woordenstroom van madame Dubois maar steeds door. Het was als een waterval, waaraan nimmer een einde komt en het onderwerp van haar klacht was, dat men een arme vrouw, die de gehele dag hard moet werken voor haar luilak van haar man en voor vijf kinderen, die nog niet in staat waren hun eigen brood te verdienen, haar nachtrust wel mocht gunnen.

Zij sprak maar altijd voort, haar bron scheen onuitputtelijk te zijn, zij scheen blijkbaar niet bewust te zijn, dat zij haar nachtrust nodeloos bekortte, toen Raffles de gewonde reeds verbonden had en hem, niet zonder moeite, een weinig van de drank had ingegoten, die zoeven gebracht was door de apotheker zelf, die een goedhartig man bleek te zijn en het slachtoffer van de Japanner oppervlakkig scheen te kennen.

Ook de agent was er nog altijd, maar hij had een collega op straat gewaarschuwd en deze had zich naar het dichtstbijzijnde bureau gespoed en daar mededeling gedaan van het gebeurde.

Toen de eerste agent zag, dat de wonde verbonden was, richtte hij zich tot Raffles met de vraag:

— Gij zijt immers het eerst bij deze man geweest?

— Ja, met mijn vriend.

— Wilt gij mij uw naam zeggen?

— Ik ben graaf Palmhurst, antwoordde Raffles.

— Woont gij te Parijs?

— Neen, ik logeer in het hotel de l'Esplanade aan de Champs Elysées. Deze heer is mijn secretaris Burns.

De agent had de namen genoteerd en ging toen voort:

— Hebt u soms iets van de dader gezien?

— Niets, maar wij hebben onze vermoedens!

— Wees dan zo goed mij die mede te delen, graaf, sprak de agent.

En nu deed Raffles het verhaal van de beschonken Engelsman in «De Dode Rat», zonder echter iets mede te delen aangaande zijn vermoedens betreffende de Japanner en evenmin een woord te uiten van het korte gesprek dat hij had opgevangen.

Hij verklaarde slechts, dat hij bij toeval, enige ogenblikken na het vertrek van Makino, het nachtcafé had verlaten waar hij de Japanner in gesprek had gezien met zijn slachtoffer.

De agent had aandachtig toegeluisterd en zei:

— Het is wel niet zeker, dat de Japanner het gedaan heeft, graaf maar de kans is groot, dat hij de pleger van de aanslag is. Ik moet u echter verklaren, dat ik zelf mij volstrekt niet kan voorstellen, welke reden een schatrijke Japanner wel kan hebben gehad om een arme drommel als die Engelsman om hals te brengen.

— Voor een Japanner liggen de redenen om een medemens te doden voor het grijpen, antwoordde Raffles. Ik zou u in ieder geval sterk aanraden dadelijk het Grand Hotel op te bellen en navraag te doen of de Japanner daar reeds is teruggekeerd.

De agent liet geen tijd verloren gaan maar snelde weg, om bij de apotheker te gaan telefoneren. Tijdens zijn afwezigheid verscheen een inspecteur van politie vergezeld van een paar agenten en een substituut. Het was aan deze politie-beambte, dat Raffles zijn verklaring nogmaals deed.

Aan een verhoor van de gewonde viel voorlopig niet te denken, want hij was nog altijd bewusteloos en door het bloedverlies zó uitgeput, dat hij in de eerste tijd niet in staat zou zijn te spreken.

Een ogenblik later keerde de agent terug met de mededeling, dat Makino nog niet in zijn hotel was teruggekeerd.

De inspecteur raadpleegde zijn horloge en wendde zich toen tot Raffles met de vraag:

— Wanneer had de aanslag zo ongeveer plaats?

— Het kan ternauwernood een half uur geleden zijn, antwoordde Raffles.

— Dan kan hij ook nauwelijks het Grand Hotel bereikt hebben, hernam de politie-beambte.

Hij wendde zich tot de agent en vervolgde:

— Met wie sprak je?

— Met de nachtportier, inspecteur.

— Wat heb je hem gezegd?

— Dat hij de Japanner in ieder geval kalm moest laten passeren en vooral niets moest laten merken. Hij moest onmiddellijk de dichtst bijzijnde politiestation waarschuwen, opdat enige agenten zich in hinderlaag zouden kunnen leggen en Makino arresteren, wanneer hij zou trachten te ontvluchten.

— Goed gedaan! antwoordde de inspecteur. Dan zal de vogel ons niet ontkomen! Hij zal zijn lot niet ontgaan.

— Wanneer tenminste de bewijzen voldoende zijn, merkte Raffles op. Ik moet er u opmerkzaam op maken, dat niemand de aanslag heeft zien plegen.

— En de getroffene zelf dan?

— Hij was half beschonken, hij werd verraderlijk van achteren aangevallen, het is volstrekt niet ondenkbaar, dat hij zijn aanvaller niet heeft gezien, antwoordde Raffles op ernstigen toon.

— Maar als de Japanner de vlucht neemt?

— Dat zou natuurlijk sterk tegen hem getuigen, maar ik weet niet of hij het doen zal. Japanners zijn koelbloedig en sluw, en de wegen van een Japanse moordenaar zijn anders dan die van hun Westerse collega's.

De agent trad weer op zijn chef toe, en zei:

— Ik heb gevraagd, of de nachtportier aanstonds naar de apotheker wilde telefoneren, als de Japanner toch zo brutaal mocht zijn geweest, om terug te

keren, chef! Het is hier mijn wijk en ik zal het dus dadelijk weten.

Juist op dit ogenblik sloeg de bewusteloze de ogen op. Hij wierp een verwilderde blik om zich heen, wendde met grote moeite zijn hoofd een weinig om en scheen zijn omgeving te kennen. Toen vestigde hij zijn blikken op de politiebeambten en op de beide vreemdelingen, die bij zijn ledikant stonden.

De inspecteur wendde zich tot Raffles en vroeg op zachte toon:

— Gij zijt geneesheer, graaf, zoals mijn ondergeschikte mij zoeven mededeelde?

— Dat ben ik, inspecteur, al practiseer ik niet.

— Zoudt gij mij willen toestaan, deze man een paar vragen te stellen?

— Maar dan ook niet meer dan een paar, mijnheer, antwoordde Raffles. Hij is uiterst zwak en natuurlijk bestaat er nog altijd gevaar, dat zich wondkoorts voordoet. In dat geval kan ik onmogelijk zeggen of hij er het leven zal afbrengen. Het bloedverlies was zeer groot.

— Dan zal ik mij voorlopig tot een enkele vraag bepalen, graaf, hernam de inspecteur van politie.

— Stel hem dan die vraag, inspecteur, maar zo, dat hij met een enkele kleine beweging van het hoofd kan volstaan u te antwoorden.

De inspecteur trad tot vlak voor het ledikant boog zich over de gewonde heen en vroeg met duidelijke stem:

— Hebt gij de man herkend, die u heeft neergestoken?

Het antwoord was zo duidelijk mogelijk: de getroffene schudde herhaaldelijk ontkennend het hoofd.

En zelfs deze geringe beweging scheen hem zo te hebben ingespannen, dat hij een diepe zucht slaakte en de ogen weer sloot.

De inspecteur van politie richtte zich op en zei schouderophalend:

— Dat maakt er de zaak niet gemakkelijker op. Nu, wij zullen doen wat we kunnen. Misschien zijn er nog wel andere aanwijzingen.

Op dat ogenblik werd er op de deur geklopt, en de vrouw, die de gewonde het eerst herkend had, trad binnen, wierp de inspecteur een onbeschaamde blik toe en zei, zich tot de agent richtende :

— Daar is de apotheker, agent, en hij

heeft een boodschap van het Grand Hotel

— Welke? vroeg de inspecteur.

— De Japanner is vijf minuten geleden het hotel binnen gegaan en de agenten hebben hem dadelijk gearresteerd.

Hoofdstuk IV

HET VERHAAL VAN JIM TURNER

De volgende dag bevatten de bladen, die te Parijs verschenen, berichten omtrent de moordaanslag.

Weinig woorden besteedde men aan het slachtoffer : Jim Turner ; aan de vermoedelijke dader daarentegen werd meer aandacht gewijd. Hij bleek een zeer gesloten karakter te hebben en bitter weinig mededeelzaam te zijn, want hij wenste zich volstrekt niet uit te laten, aangaande de redenen van zijn verblijf te Parijs. Hij had slechts verklaard voor zijn genoegen in de Franse hoofdstad te vertoeven.

Op de vraag hoe hij aan het Russische goud kwam hetwelk men hem met volle handen had zien uitgeven, had hij geantwoord, dat hij het in het begin van de vorige oorlog had verdiend met smokkelhandel.

Hij loochende ook volstrekt niet, Jim Turner te kennen, hij ontkende niet een kleine woordenwisseling met hem te hebben gevoerd in het nachtcafé,

maar hij haalde slechts minachtend de schouders op, toen men sprak van de aanslag.

Zeker, hij was dezelfde kant opgegaan als Turner, maar eenvoudig met het doel om nog een kijkje te nemen op Mont-Martre. Hij had zich echter bedacht, daar het reeds te laat was en hij had op de Place Pigalle een taxi genomen, die hem naar zijn hotel had terug gebracht.

Dit werd nader onderzocht en bleek waarheid te bevatten. Men had de chauffeur gevonden, die hem gereden had en de man verklaarde, dat hij inderdaad omstreeks vier uur in de nacht een passagier had opgenomen, die hij aanstonds als de Japanner herkende. Hij had hem moeten afzetten aan het Grand Hotel en hij was er nog getuige van geweest, hoe een viertal agenten zich op de Japanner wierpen, die zich volstrekt niet verzette en zich zeer rustig liet gevangen nemen.

Wapens vond men in het geheel niet bij Makino. Op zijn kleren vond men geen spatje bloed. Men deelde hem mede, dat Turner niet dood was, maar dit scheen hem niet in het minst te ontroeren. Hij zei slechts dat hij onschuldig was en daarbij bleef hij.

Toen Raffles alles las, gezeten in een gemakkelijke stoel in de lounge van het hotel de l'Eplanade, terwijl Charles Brand tegenover hem zat, haalde hij de schouders op en zei :

— Dat zal wel aflopen met een in-vrijheidstelling. Alles zou anders afgelopen zijn, als Turner de Japanner maar herkend had.

— Maar kunnen wij er wel zo zeker van zijn, dat Makino inderdaad de aanslag heeft gepleegd? vroeg Brand peinzend.

— Wie anders zou het hebben kunnen doen? vroeg Raffles enigszins ongeduldig. Wij hebben hem beiden gevolgd; wij hebben gezien hoe Makino Turner naging. Wij kunnen niet beweren dat wij de aanslag hebben zien plegen en dat is voor een veroordeling natuurlijk noodzakelijk. Intussen wil ik je wel zeggen, dat naar mijn vaste overtuiging Makino en niemand anders de dader is geweest.

— Maar men heeft volstrekt geen bloedsporen op hem gevonden.

— Dat bewijst voor mij niets! Het mes drong door een dikke laag goed en de Japanner zal er wel voor gezorgd hebben, dat hij bliksemsnel achteruit sprong om niet met het bloed van zijn slachtoffer besmeurd te worden. Vervolgens zal hij het moordwapen wel in een of ander riool hebben geworpen.

De beide mannen bleven een ogenblik zwijgend tegenover elkaar zitten en toen hernam Brand :

— Wat denk je nu te doen?

— Mijn taak begint nu pas, antwoordde Raffles ernstig. Als de justitie, zoals ik wel moet vrezen, de Japanner na gedaan onderzoek, op vrije voeten moet stellen, dan zal ik mij er mee bemoeien. Ik beschik gelukkig nog wel over andere middelen dan de gewone

politie, om de schuld van een verdachte aan te tonen.

— En Turner? vroeg Brand.

— Hij blijft natuurlijk in zijn eigen woning, totdat hij genezen zal zijn. Men zal hem in de toestand, waarin hij thans verkeert, aan groot levensgevaar blootstellen, als men hem gaat vervoeren. Hij zweeft tussen leven en dood, nu de koorts zich heeft geopenbaard. De verpleegster, heeft mij meegedeeld dat zij de toestand zeer ernstig inziet.

Raffles wierp een blik op zijn horloge, stond op en vervolgde :

— Kom Charles, wij zullen eens naar de man gaan zien.

— Ik ga met je mee.

De twee vrienden begaven zich naar hun logeervertrekken, teneinde daar overjassen en hoeden te halen en een ogenblik daarna verlieten zij het hotel. Zij riepen, op de Champs Elysées gekomen, een taxi aan en Raffles gelastte de chauffeur hen naar de Place Blanche te rijden. Daar gekomen stegen zij uit en gingen te voet verder.

Zij beklommen de steile straat, gingen de steeg in en betraden het huis, op welks bovenste verdieping in zijn dakkamer Jim Turner zijn strijd met de dood streed.

Toen Raffles zacht de deur opende, stond de verpleegster snel op en trad, op de punten harer voeten lopend en met de vinger op de lippen, haastig op hen toe, terwijl zij fluisterde :

— Hij slaapt sedert enige ogenblikken mijnheer de graaf. Hij heeft zoeven geijld, en riep allerlei vreemde namen, het was alsof hij in grote angst verkeerde.

— Hebt gij niet kunnen horen, wat hij zei? vroeg Raffles zacht.

— Ik heb niet alles kunnen onthouden, graaf. Wel riep hij nu en de naam Makino en ook heb ik duidelijk het woord «Espérance» verstaan; hij sprak ook over de Zwarte Zee, dat herinner ik mij goed; ik denk echter dat het alles uit zijn koortsige fantasie voortkwam.

Raffles had een snelle blik gewisseld met Brand en zei nu, zich weer tot de verpleegster wendend:

— Gij kunt nu wel een half uur rust nemen, zuster, gij hebt het zeker wel verdiend.

De verpleegster glimlachte flauw en zei:

— De waarheid is, dat ik een weinig vermoeid ben, graaf, ik heb met hem moeten worstelen om hem tot liggen te dwingen. Madame Dubois heeft mij moeten helpen; ik was zeer bevreesd, dat het verband zou losgaan, ik blijf echter in de buurt, ik zal de straat op en neer wandelen. Gij kunt mij dan dadelijk laten roepen, door het jongste dochtertje van madame Dubois, als gij mij nodig mocht hebben.

— Uitstekend zuster, hernam Raffles, wij zullen dan een poosje bij onze patiënt vertoeven: ik hoop dat de koorts zal wijken en dat ik hem dan iets van belang zal kunnen vragen.

De verpleegster nam een omslagdoek van de tafel, sloeg deze om en verliet zacht het vertrek.

De beide vrienden hadden op een stoel plaats genomen en keken elkaar een ogenblik zwijgend aan.

Toen begon Brand:

— Maar wat kunnen die woorden te betekenen hebben? «Espérance», bijvoorbeeld, wat kan hij daar mee bedoeld hebben?

Raffles dacht even na en antwoordde:

— Jim Turner is een Engelsman en het woord Espérance is Frans, ik heb, toen ik hem verbond, een anker op zijn benedenarm getatoueed gezien. Ik geloof dus, dat de veronderstelling niet al te zeer gewaagd is, dat de naam «Espérance» de naam van een schip is.

— Maar dan het woord Zwarte Zee?

— Wel, niets belet ons aan te nemen, dat het schip de «Espérance» op de Zwarte Zee heeft gevaren!

— En Makino?

— Dat kan ik je niet zeggen! Maar dit staat vast, dat die twee mannen vroeger iets met elkaar te doen hebben gehad, hetgeen tengevolge heeft gehad, dat Turner zich verbeeldt, zekere rech-

ten op de Japanner te kunnen laten gelden. En het moet wel van zeer ernstige daad zijn geweest, daar Makino er zelfs niet voor terugdeinsde, een moord-aanslag op Turner te plegen. Dat is een bewijs dat de Engelsman hem wel zeer lastig moet zijn geweest en dat hem van zijn kant groot gevaar dreigde. Daar voeg ik nog aan toe, dat de Japanner klaarblijkelijk niet van zins was, iets van zijn goud af te staan.

— Maar Edward, je bent toch niet vergeten, dat Turner pas veertien dagen te Parijs vertoeft?

— Het is wel mogelijk, dat hij inderdaad pas twee weken in Parijs is. Vermoedelijk heeft louter toeval hem de weg van de Japanner doen kruisen. Ik denk echter, dat hij hem niet lang geleden moet hebben gesproken, hetgeen ik afleid uit het feit, dat hij tamelijk goed in de kleren stak, die hij zeker niet lang geleden nieuw heeft gekocht. Ik geloof trouwens dat het niet lang zal duren, of wij zullen de waarheid kennen.

Op dat ogenblik liet zich van de zijde van het ledikant enig gerucht horen.

Turner had de ogen geopend en aan zijn verwilderde blik bemerkte Raffles aanstonds dat de koorts nog niet geweken was en het hoogtepunt had bereikt.

Het gelaat van de gewonde was hoogrood en hij haalde met moeite adem.

Raffles trad dadelijk op hem toe en legde zijn koele hand op het gloeiende voorhoofd van de man. Er scheen een verwonderlijk bedarende uitwerking van die aanraking uit te gaan, want het snelle ademhalen hield op en de blik verloor iets van zijn onrustige uitdrukking.

En toen begon de gewonde te ijlen.

Hij sprak heel zacht, nauwelijks verstaanbaar en in afgebroken zinnen.

Eensklaps echter verhief hij zijn stem en Raffles, die zich over hem had heengebogen, kon duidelijk het volgende verstaan:

— Vervloekte Makino... jij bent de oorzaak van alles... pas op voor die mijn, daar aan bakboord...

De ijlen de uitte een luide gil en vervolgde toen met schorre stem:

— Te laat!... O, die hoge golven... wij zijn voor de haaien... duivel... jij deed het Makino, jij, jij alleen!... De stuurman heft zijn handen op... maar jij bent onverbiddelijk, gele duivel... de Espérance is verdwenen... de kapitein ook, de stuurman ook... de gehele bemanning... geen getuigen... alles voor ons, ha, ha, ha!

Uitgeput zweeg de ijlen de. Zijn haar was nat van het zweet. Zijn krampachtig gebalde vuisten lagen op het dek en trilden hevig. En toen was het alsof er plotseling kalmte intrad.

Raffles bleef hem een ogenblik aankijken en wendde toen langzaam het gelaat naar Brand, die in de grootste spanning had toegeluisterd.

Nu vroeg de jonge man op zachte toon:

— Wat kan dat alles toch te betekenen hebben?

— Ik weet het nog niet met zekerheid, Charles, maar toch begint langzamerhand de sluier op te trekken, die het geheim tot dusver voor ons verborg. Wij kunnen er thans niet meer aan twijfelen, of het verleden van deze man verbergt een vreselijk geheim, waarvan wij thans een klein gedeelte hebben kunnen raden. Het ligt, dunkt mij, nog al voor de hand, dat die twee mannen tezamen op een schip hebben gediend en dat er een scheepsramp heeft plaats gehad. Hij sprak over een mijn en je weet net zo goed als ik, dat de zeeën geruime tijd hoogst onveilig zijn geweest, daar er over en weer een groot aantal mijnen zijn gelegd, die zelfs nadat de meeste waren opgevist en onschadelijk gemaakt, de scheepvaart toch nog bleven bedreigen. Want van die mijnen zijn er heel wat losgeslagen en talrijk zijn de scheepsrampen geweest, die daarvan het gevolg waren.

— Zij zouden dus op een oorlogsschip hebben gediend?

— Neen, het moet een handelsvaartuig zijn geweest, aan boord waarvan zich meermalen mannen van verschillende nationaliteiten bevinden. Hun

schip is dus op een mijn gestoten en ten onder gegaan, verder weten wij dat er goud vervoerd is, en tenslotte kunnen wij wel als zeker aannemen, dat Makino op de een of andere wijze er in geslaagd is zich van dat goud meester te maken.

Nu wendde Raffles zijn blik naar Turner, die weer rustig scheen te slapen. De beide vrienden namen vervolgens aan het venster plaats, en praatten op zachte toon verder.

Een kwartier daarna kwam de verpleegster terug, en ook zij zag aanstonds, dat haar patient rustig sluimerde. Raffles was opgestaan en zei:

— Ik geloof dat de crisis is aangebroken zuster, en dat het vannacht zal worden beslist, of Turner haar overleven zal. Ik kom om twaalf uur terug, want ik denk, dat dan de grote crisis zal beginnen. Weerstaat hij die dan bestaat er veel kans, dat hij er het leven afbrengt. Ik vrees echter zeer, dat het geleden bloedverlies hem zijn weerstandsvermogen heeft ontroofd.

De twee vrienden namen afscheid van de verpleegster en verlieten het huis.

Klokslag twaalf uur keerde Raffles dit maal alleen, terug. Hij vond de patient in een zeer koortsachtige toestand en alles duidde erop dat de crisis was aangebroken.

Op fluisterende toon deelde de verpleegster hem een en ander mede omtrent de toestand van de gewonde, waarna zij, op aandringen van Raffles, enige uren rust ging nemen, door zich geheel gekleed uit te strekken op een veldbed, dat Raffles had laten brengen. Deze had bij het ledikant plaats genomen, en met de kin in de hand gesteund, tuurde hij aandachtig naar de kleinste verandering, die op het met zweet overdekte gelaat van de lijder plaats greep.

Reeds een kwartier daarna begon de worsteling met de dood.

De verpleegster was uit zich zelf wakker geworden en dadelijk opgestaan.

Op zachte toon gaf Raffles zijn aanwijzingen en de verpleegster verbaasde zich erover dat deze Engelse graaf zelfs

de moeilijkste Franse vaktermen scheen te kennen en zich als hij wilde, aanstonds te Parijs zou kunnen vestigen.

Op geregelde tijden kreeg Turner een cocaïne injectie en Raffles diende hem een paar malen zelfs het middel toe, dat zijn geheim was, en dat reeds herhaalde malen zijn wonderbare uitwerking had bewezen.

Bijna drie uren duurde deze strijd om het leven van een mens en toen richtte Raffles zich op, keek de verpleegster aan en zei op fluisterende toon:

— Ik geloof wel te mogen zeggen, zuster, dat het ergste voorbij is. Ik ga weer naar mijn hotel en ook gij kunt wat rust nemen. Morgenochtend om negen uur kom ik terug.

Raffles hield woord en keerde op dat uur naar het huis in de steeg terug. Hij vond Turner volkomen bij kennis en de verpleegster deelde hem mede, dat de gewonde zelfs voor het eerst wat voedsel had kunnen gebruiken, dat hem goed scheen te bekomen.

De koorts was geweken en Turner had nog slechts te kampen met een grote zwakte, als gevolg van het gelede bloedverlies.

Raffles wilde proberen van zijn invloed gebruik te maken en zien gedaan te krijgen, dat zijn patient een bloedtransfusie zou worden toegediend. Bloedplasma was tamelijk schaars en alleen de grote ziekenhuizen beschikten daarover. Maar Raffles dacht wel dat het hem zou gelukken.

Turner keek Raffles met grote nieuwsgierigheid aan en wendde zich toen tot de verpleegster met de vraag:

— Is dat de Engelse heer, van wie gij mij gesproken hebt?

De verpleegster knikte bevestigend. terwijl een flauwe blos in haar bleke wangen opsteeg.

Turner hief de hand op, om die Raffles toe te steken, maar hij moest haar dadelijk weer laten vallen.

Raffles kwam direct naar hem toe en zei:

— Gij moet u zo weinig mogelijk bewegen.

— Ik wilde u bedanken mylord, want de verpleegster heeft mij gezegd, dat ik aan u mijn behoud te danken heb.

— Zover zijn wij nog niet en bovendien moet gij mij niet bedanken, zei Raffles op ernstige toon, ik weet niet of gij daar naderhand wel reden toe zult hebben.

Hij wendde zich tot de verpleegster en zei op fluisterende toon:

— Zuster, ik zou u wel willen verzoeken, mij een uur met deze man alleen te laten, ik heb met hem te spreken. Zijn toestand is buitengewoon gunstig en ik geloof wel wij hem als gered mogen beschouwen.

De verpleegster overtuigde zich dat alle geneesmiddelen bij de hand stonden nam haar omslagdoek en verliet het vertrek, de deur zacht achter zich sluitende.

Raffles had zijn hoed en jas weggelegd en kwam nu langzaam naar het ledikant toe. Hij ging op de versleten matten stoel zitten, die er voor stond, keek Turner doordringend aan en begon toen:

— Zeg mij eens eerlijk, Turner, gelooft gij in staat te zijn een gesprek met mij te voeren? Een gesprek dat u ongetwijfeld zal aangrijpen?

— Ik gevoel mij sterk genoeg, mylord.

— Gij hebt vannacht in uw koorts geijld, Turner, begon Raffles, de man strak aanziende, gij hebt zaken uit uw verleden verteld; ik was erbij en heb het gehoord.

— Wat heb ik gezegd?

— Gij hebt gesproken over het schip de « Espérance », over de Japanner Makino, over een scheepsramp op de Zwarte Zee en over veel goud.

— Dat is de koorts geweest mylord. Als gij geneesheer zijt, dan moet gij ook weten, dat een man die ijlt, niets doet dan raaskallen.

— Geen uitvluchten! Waarlijk, gij doet het beste als gij mij de waarheid zegt. Zij zal toch aan het licht komen, ondanks u, wees daar verzekerd van. Ik heb vannacht te veel uit uw mond vernomen, toen gij met de dood worsteldet

en het zal mij zeer gemakkelijk vallen, de gehele samenhang te doorgronden. Makino is uw doodsvijand en al hebt gij hem niet zelf gezien, niemand anders dan hij kan de aanslag op u hebben gepleegd. Waarom zoudt gij hem sparen?

Raffles keek hem vorsend aan, boog zich nog wat meer over hem heen en hernam:

— Gij aarzelt om te spreken; ik moet dus geloven dat gij zelf hebt meegeholpen bij het vermoorden van de kapitein en de stuurman van de « Espérance »?

Turner schrok blijkbaar hevig en in zijn ogen kwam een uitdrukking van de grootste angst, toen hij fluisterde:

— Ik heb niet meegeholpen mylord, dat zweer ik. Ik heb het alleen maar niet verhinderd, maar ik weet zeker, dat Makino ook mij gedood zou hebben, als ik mij had durven verzetten.

— Dan hebt gij, ondanks alles, een dure plicht verzuimd, Turner, zei Raffles op een toon van ernstig verwijt. Maar hoe dan ook, deel het mij mede. Verzwijg mij niets. De waarheid zal toch aan het licht komen en als gij straf verdient, dan moet gij die als een man weten te dragen.

— Welnu dan, in het begin van de oorlog, voer de brik « De Espérance » een kustvaarder, een zeilschip van nauwelijks 1000 ton, van Cherson in de Taurus, naar Kustenje een Roemeense havenstad, beide aan de Zwarte Zee gelegen. De « Espérance » was het eigendom van een Russische rederij te Odessa en het schip stond onder bevel van een Russische kapitein, Ramowitsch genaamd. Ook de stuurman was een Rus. De bemanning telde twaalf koppen. Makino was kok aan boord, ik was stoker, of liever tweede machinist. Wij hadden een vrij kostbare lading aan boord maar het kostbaarst waren toch zeker wel de kisten met gouden Russische roebels, die wij naar Kustenje moesten overbrengen en die, naar ik geloof, als betaling moesten dienen, voor een grote leverantie aan het Russische leger, door een Roemeense firma in die stad. Men had zeker beter ge-

daan te verzwijgen, dat er zich goud aan boord bevond. Maar het lekte op de een of andere wijze uit en die duivel van een Makino begon mij al heel spoedig, nadat wij nauwelijks een paar uren in zee waren, te spreken over de mogelijkheid, ons van die kisten met goud meester te maken.

— Hoe groot was de waarde? vroeg Raffles.

— Meer dan 6 miljoen roebels, mylord. De kisten stonden in de hut van de kapitein en gedeeltelijk ook in die van de stuurman. Ik wil mij niet beter voordoen dan ik ben; mijn hebzucht was gewekt en ik besloot met Makino gemene zaak te maken. Hoe het echter moest gaan, dat begreep ik zelf niet. Ik hoopte, dat zweer ik u, dat we het zonder bloedvergieten voor elkaar zouden kunnen krijgen. Ik ben altijd een ruwe kerel geweest, niet afkerig van een glas of een vechtpartij, maar het denkbeeld, dat ik een moord zou moeten plegen om aan dat goud te komen, deed mij terugdeinzen.

— Ik geloof je op je woord, Turner zei Raffles zacht.

— Voor die woorden dank ik u, mylord. Zij zullen het mij gemakkelijker maken om verder te gaan, hernam Turner. Want ik verzeker u, dat het niet gemakkelijk is om op te biechten wat er nu verder gebeurde. Onder normale omstandigheden duurt de reis van Cherson naar Kustenje nooit langer dan ten hoogste twee dagen. Thans echter moesten wij zeer voorzichtig zijn, want juist de dag voor wij uitvoeren, was er een mijnenveld gelegd. De rederij zou er zeker beter aan gedaan hebben, de tocht af te gelasten en de goudzending over land te sturen, al ging dat toen met grote moeilijkheden gepaard, maar wij moesten en wij zouden uitvoeren. Het anker was nauwelijks gelicht of reeds krioelde het van die vervloekte mijnen voor de meeste havens van de Zwarte Zee. Het was nu zaak met de grootste voorzichtigheid te varen en wij voeren dan ook met sterk gereefde zeilen. Wij bevonden ons ongeveer ter hoogte van Sulina, in West

Arabië, toen het gebeurde. Ik was de eerste die het ding zag. Het was een zeer grote mijn, die waarschijnlijk was losgeslagen. Het duivelse ding dreef aan bakboord op geen twee vademen van ons vandaan. Met een stoomschip hadden wij de mijn misschien nog kunnen ontploffen, door de schroef achteruit te laten slaan, met een zeilschip ging het niet meer.

Er liep een huivering over het lichaam van Turner en in zijn ogen kwam een uitdrukking als van doodsangst, toen hij dat vreselijke ogenblik herdacht. Er verliep enige tijd, voor hij de ogen weer opsloeg en vervolgde:

— De stroom dreef de mijn recht op ons toe, wij hadden de wind juist van achteren en ofschoon op mijn geschreeuw de stuurman het roer dadelijk omgooide, was een botsing onvermijdelijk. De mijn trof ons juist aan de voorsteven en er volgde een geweldige ontploffing. De «Espérance» werd als het ware uit de golven opgelicht en een verschrikkelijk gekraak liet zich horen. Het water stroomde met kracht door het geslagen gat in de romp naar binnen en het schip begon snel te zinken. Door de ontploffing werden vijf man van de equipage op slag gedood door de rondslingerende stukken van de verchansing en de rest kwam naderhand in de golven om. Toch zonk het schip niet zó snel, of wij vonden tijd om de grote sloep te strijken en op bevel van de kapitein werden daarin vliegensvlug de kisten met goud overgebracht. Halverwege echter moesten wij die arbeid staken, wilden ook wij niet verdrinken. Het schip ging naar de kelder, in het gezicht van de kust en in de sloep bevonden zich, toen wij ons van het zinkende schip hadden vrij gemaakt, Ranowitsch, de stuurman, Makino en ik. De rest was met het schip onder de golven verdwenen. Het overige kan ik in een paar woorden vertellen, mylord. De duisternis begon reeds te vallen en op een paar vademen van de kust gaf Makino mij een wenk, die ik maar al te goed begreep.

— Vermoet het spreken je niet te veel? viel Raffles hem in de rede.

— Dat doet het, mylord, maar ik moet u nu alles vertellen. Ik zag hoe Makino tersluiks zijn scherp keukenmes trok; ik had het wel uit kunnen schreeuwen. Ik had die ongelukkige mannen willen waarschuwen, die daar, niets vermoedend, vooraan in de boot zaten, maar het was alsof mijn tong aan het hemelte vast zat. Ik zag trouwens in de ogen van de Japanner maar al te duidelijk, dat ik hun lot zou delen, als ik het waagde één kik te geven. Het volgende ogenblik was het geschied. Makino liet zijn riem los, wierp zich als een tijger op Ranowitsch en stak hem het mes in de borst. De ongelukkige stiet een kreet uit, die mij nog altijd in de oren klinkt en zakte ineen. De stuurman wilde opstaan en tastte naar de revolver, die hij steeds bij zich droeg, maar hij was te langzaam. De Japanner greep hem aan en slingerde hem in zee. De ongelukkige trachtte de boot zwemmende te bereiken maar Makino greep zijn riem en sloeg hem de hersens in. Alles speelde zich binnen enkele seconden af en ik was als verlamd van ontzetting. Maar nog was alles niet gedaan, want op geen vijf bootlengten van de kust, ging onze sloep plotseling als een baksteen naar de kelder. Ik weet niet hoe het kwam, maar ik denk, dat het ding oud was en het gewicht van de zware kisten niet kon torsen.

— Maar hoe is het dan mogelijk, dat Makino thans met het Russische goud om zich heen smijt, vroeg Raffles.

— De schurk hield zich eerst mylord alsof hij overtuigd was nooit meer iets van het goud terug te zien, maar het niet anders of hij moet, zodra de oorlog was afgelopen, op de een of andere wijze de kisten met goud aan land hebben gekregen. Misschien niet allen tegelijk, maar een voor een. Hij was een uitstekend zwemmer en kon minuten lang onder water blijven, want hij was parelvisser geweest. Ik trof hem hier een maand geleden zeer toevallig aan: ik sloeg hem gade en toen ik mij vergewist had, hoe hij met zijn geld omsprong, toen wist ik genoeg en ik besloot, mijn aandeel van hem op te eisen. En dat is mijn verhaal.

Hoofdstuk V

DE JACHT OP DE MOORDENAAR

Raffles had aandachtig toegeluisterd en bleef geruime tijd zwijgend voor zich uitstaren, toen Turner zijn verhaal geëindigd had. Toen hief hij het hoofd op en zei :

— Ik wil geen oordeel over je uitspreken, Turner. Misschien zou ik, in jouw omstandigheden verkerende, hetzelfde gedaan hebben. Was je ongewapend ?

— Ik had niets dan mijn knipmes in mijn zak, mylord.

— Wat heb je gedaan, toen de boot zonk ?

— Wij zijn naar land gezwommen en daar hebben wij het verhaal opgedist, dat de *Espérance* met man en muis was vergaan op ons beiden na. Men vond naderhand ook wrakstukken van de « *Espérance* » en het bleek, dat het geluid van de zware ontploffing tot de kust was gehoord. Niemand had dus redenen om aan de waarheid van ons verhaal te twijfelen.

— Spoelden de lijken van de kaptain en de stuurman nooit aan ?

— Nooit ! zij moeten dadelijk gezonken zijn en door de stroom van de kust zijn gevoerd.

— Weet gij, dat Makino gearresteerd is ?

— De verpleegster deelde het mij mee.

— Gij hebt hem niet herkend ?

— Neen, dat heb ik reeds aan de in-

specteur van politie gezegd. Maar zodra ik gehoord kan worden, zal ik vertellen wat er aan boord van de reddingsboot geschied is.

— Dat is je plicht ! Die moordenaar moet gestraft worden voor zijn afschuwelijke daad !

— Gelooft u, dat zij ook mij kunnen straffen, mylord, hernam Turner, terwijl hij Raffles angstig aankeek.

— Het zal niet in je voordeel pleiten, dat je zolang gezweven hebt en naderhand geld hebt aangenomen van de moordenaar.

— Er viel niets op mij aan te merken, vóór ik met die ellendeling in aanraking kwam, dat moogt gij gerust van mij aannemen.

— Wat hebt gij gedaan van het ogenblik af dat gij in West Arabië aan land zijt gegaan ?

— Ik heb overal rondgezworven, mylord, ik heb drie jaren in de oorlog meegevochten, tot ik werd afgekeurd, en daarna ben ik weer gaan varen, maar altijd met het denkbeeld, dat ik Makino wel eens tegen het lijf zou lopen.

— Is het je niet bekend of de rederij aan wie de « *Espérance* » heeft toebehoord, ooit pogingen heeft aangewend de kisten op te vissen, die nog in het schip waren achtergebleven ?

— Dat was onbegonnen werk, ant-

woordde Turner. Het schip ligt op 3 vadem diepte; niemand weet nauwkeurig waar, en duikers kunnen zo diep niet komen, tenzij met een bijzondere uitrusting en de verzonken goudschat is niet zó groot, om de onkosten vooraf te rechtvaardigen.

— Misschien zijn er nog wel andere middelen, zei Raffles half voor zich heen.

Hij stond op en wierp een blik op zijn horloge. Toen zei hij:

— Het doet mij genoegen, Turner dat je mij je vertrouwen hebt geschonken. Je zult daar geen berouw van hebben. Zoals de zaken thans staan, komt het mij verstandiger voor het geheim van de «Espérance» te bewaren totdat we met kans van slagen de Japanner kunnen straffen. Ik zal zelf wel met hem afrekenen en de justitie dat werk uit de handen nemen. En vóór de duisternis valt, zal ik zelf of een mijner vrienden hier de wacht komen houden.

En met deze woorden vertrok Raffles

In de loop van de dag werd Makino met Turner geconfronteerd.

Deze moest echter bij zijn verklaring blijven, dat hij ruggelings door zijn aanrander was aangevallen en hem dus niet had herkend. Op de vraag van de rechter-commissaris, of hij de Japanner kende, antwoordde hij echter bevestigend. Hij verklaarde, inderdaad een korte twist met de Japanner te hebben gehad in het nachtcafé «De Dode Rat», maar omtrent de oorzaak van de twist wilde hij zich niet uitlaten.

Dit scheen Makino wel een beetje te verwonderen, die zijn uit de dood herrezen slachtoffer een wantrouwende, sombere blik toewierp en hem tot op de bodem van de ziel scheen te lezen. Klaarblijkelijk kon de Aziat zich niet voorstellen wat Turner bewoog, de waarheid te verhelen, waarom hij hem niet aanstonds aanklaagde van de moord op de Russische kapitein en diens stuurman. Hij zelf zou immers geen ogenblik gearzeld hebben, hetzelfde te doen, al ware het slechts om zich te wreken. Wat zou hij zich er om bekom-

merd hebben, als hij daarna dan ook zichzelf in het verderf stortte.

Makino bleef echter volmaakt kalm en hield vol, dat hij met de aanslag niets te maken had. Een bewijs van het tegendeel viel niet te leveren, hoeveel moeite de politie zich ook gaf en nog diezelfde avond moest men, al was het dan met grote tegenzin, de Japanner weer op vrije voeten stellen.

Het kon natuurlijk niet anders dan in zijn voordeel worden uitgelegd, dat hij rustig naar zijn hotel was teruggekeerd, daar het wel zo natuurlijk zou zijn geweest, wanneer hij na zijn daad op de vlucht gegaan ware.

Zodra hij uit het huis van bewaring in het Grand Hotel was teruggekeerd, zegde Makino zijn kamers op en kondigde aan, dat hij de volgende dag zou vertrekken, daar hij zeer weinig lust gevoelde, in een stad te blijven vertoeven, waar men hem zo diep beledigd had.

Daarop verliet hij het hotel weer en verklaarde, dat hij waarschijnlijk niet voor twee uur in de nacht zou terugkeren.

* * *

Het was omstreeks kwart over twaalf in dezelfde nacht, toen Raffles gewekt werd door een zeer licht gerucht van de kant van het venster van het kleine kamertje, hetwelk hij naast dat van Turner had betrokken en dat er door een deur mede in verbinding stond.

Raffles had een ware hazenslaap, ieder ander zou waarschijnlijk niet ontwaakt zijn door het licht krassend geluid, dat ergens op het dak scheen veroorzaakt te worden.

Raffles stond op, schoot haastig een paar kledingstukken aan en sloop naar het venster, zonder licht te maken. Voorzichtig schoof hij het gordijn een weinig terzijde en keek naar buiten. Aanvankelijk kon hij niets anders onderscheiden dan de vage omtrekken van de daken der huizen aan de overzijde van de grote binnenplaats. Maar toen werd zijn aandacht opnieuw ge-

troffen door het geluid van zoeven en toen hij naar boven keek, meende hij iets te zien bewegen, ter hoogte van de dakgoot. Het was een voet of een hand, die daar bezig was...

Raffles verloor geen tijd meer, maar ging door de tussendeur, welke hij open had laten staan, het vertrek van Turner binnen. Turner sluimerde rustig, hetgeen bleek uit zijn gelijkmatige ademhaling. Het vertrek was schaars verlicht door een nachtlampje, dat op de tafel geplaatst was. Het veldbed was ledig, Raffles had voor deze nacht de verpleegster weggezonden, want een zeker voorgevoel zei hem dat er dingen zouden gebeuren, waarbij een vrouw slechts het vijfde rad aan een wagen zou zijn.

Het vertrek had slechts een raam, in het schuine dak geplaatst en dat kon worden geopend en vastgezet door middel van een ijzeren stang met gaten en een pen. Er hing geen gordijn voor en door het venster heen kon men de sterren zien schitteren.

Raffles verborg zich achter de ladekast, zijn rechtervuist om de kolf van zijn revolver geklemd, zijn blikken strak op het venster gericht. Een ogenblik bleef het volkomen stil. Toen klonk er opnieuw een schurend geluid en er verscheen een donkere vorm voor het venster. Langzaam hief Raffles de revolver op. De gedaante daarbuiten verdween voor een ogenblik, toen kwam er een hand te voorschijn, die langzaam en voorzichtig het raam oplichtte.

Het duurde enige tijd, voor het geruisloos zover was opgelicht, dat Makino, want hij was het, door de opening zou kunnen glijden.

Raffles zag duidelijk het lemmet van een spitse dolk glinsteren in het maanlicht. Het volgende ogenblik zou de Japanner in het vertrek zijn. Maar eensklaps hield hij stil.

Zijn scherp oog scheen iets verdachts in het vertrek te hebben gezien; wellicht had hij de loop van de revolver in het licht van het nachtlampje zien glinsteren.

Hoe het ook zij, hij hield plotseling

op en verdween van het venster. Raffles begreep dat de Japanner hem gezien had. Hij snelde naar het venster en stak het hoofd naar buiten.

Op vijf passen afstand zag hij Makino, die vlug als een aal over het dak snelde en zich gereed maakte, zich op een lager gelegen dak te laten afzakken.

— Sta stil, of ik schiet! riep Raffles hem toe, terwijl hij de revolver dreigend ophief.

De Japanner echter liet een zware vloek horen en zette zijn vlucht voort. Een seconde later kraakte het schot, de Japanner uitte een kreet van woede en pijn en verdween over de dakgoot.

Turner werd verschrikt wakker, maar Raffles stelde hem aanstonds gerust door hem toe te roepen:

— Ik ben het, Turner, je hebt niets te vrezen! Er was onraad! Ik ga de kerel achterna! Ik geloof dat ik hem heb geraakt.

Raffles liet de revolver in zijn zak glijden en klom met de vlugheid van een aap op het dak. Hij snelde er over heen naar het aangrenzende huis, maar van Makino was niets meer te bespeuren. Raffles kroop naar de dakgoot en keek naar beneden.

Hij zag juist hoe de Japanner, ofschoon klaarblijkelijk gewond, zich vlug als een eekhoorn langs de gootpijp liet afglijden en toen ijlings verdween door de koetspoort, die op de binnenplaats uitkwam. De man scheen dus te kunnen lopen en Raffles begreep wel, dat het volkomen nutteloos zou zijn te trachten de Japanner in te halen. Hij keerde snel weer naar de dakkamer terug, waar Turner hem met grote, ongeruste ogen aankeek en zei:

— De ellendeling is ontsnapt, Turner, maar ik geef de hoop nog niet op, wees daar maar zeker van. Wanneer je nu in de eerste uren niets van mij hoort, dan is dat een bewijs dat ik hem opnieuw op het spoor ben.

Hij snelde naar zijn eigen kamer terug, trok zijn laarzen aan, drukte zich zijn hoed op het hoofd en snelde haastig weg.

Op straat gekomen begaf hij zich naar de winkel van de apotheker die toevallig nachtdienst had en telefoneerde naar het Grand-Hotel.

Hij deed dit bij wijze van voorzorg, want hij begreep wel, dat Makino ditmaal niet zo onverstandig zou zijn, nogmaals naar zijn hotel terug te keren,

daar hij er wel op kon rekenen zoeven te zijn herkend.

Raffles verzocht dan ook alleen de naburige politiepost te waarschuwen en alle stations in het oog te laten houden.

Hij deelde in het kort mede wat er geschied was en meer kon hij voor het oogenblik niet doen.

Hoofdstuk VI

HET GOUD, DAT DOODT

De volgende ochtend wist Raffles maar al te goed waaraan hij zich te houden had.

Makino was niet naar het Grand Hotel teruggekeerd en evenmin had de bewaking van de stations enig resultaat opgeleverd. Er waren die nacht dan ook drie treinen vertrokken in verschillende richtingen en het stond vast, dat de Japanner met geen dezer vertrokken was.

Raffles had op het hoofdbureau van politie een omstandig verhaal gedaan van wat er die nacht geschied was, want hij begreep wel, dat het thans geen nut meer had de Japanner te sparen en dat de politie hem thans ter hulp moest komen. Hij zelf zou immer alleen niet in staat zijn de acht grote stations te bewaken, welke Parijs rijk is.

Toen was het acht uur geworden en op dat uur had Raffles de zekerheid, dat, als Makino zich niet meer in Parijs ophield hij door middel van een auto de Franse hoofdstad was ontvlucht. Met een snelle wagen had hij gemakkelijk

in vier uren de grens van België of van Luxemburg kunnen bereiken.

Het was al tien uur in de avond, toen Raffles en Brand samen in de kleine kamer zaten, waar Turner op zijn ziekbed lag.

Zij hadden reeds geruime tijd gezwegen, ieder in hun eigen gedachten verdiept, toen Turner zei :

— Zij kennen die Makino niet! Zij weten niet hoe slim hij is! Denkt gij, dat hij zo dwaas zal zijn geweest een trein te nemen? Geloofst gij, dat hij zich naar een grote havenplaats zal hebben begeven? Zo dom is hij niet. Neen, ik vermoed eerder dat hij een kleine kustplaats heeft opgezocht en daar een motorboot, misschien wel een zeilbootje heeft gehuurd, want hij schrikt voor niets terug. Het is echter ook zeer goed mogelijk, dat hij allang in België of Holland, of in Zwitserland, Duitsland of Italië is! En ga hem daar maar eens zoeken!

— Wacht wat Turner, je onderschat

nu toch wel wat de waarde van de telegraaf!

— Natuurlijk is de politie in al die landen reeds op de hoogte gebracht en al de grensplaatsen worden duchtig bewaakt.

— Dat helpt niet, als het een man als Makino geldt, hield Turner vol, hij kruipt door het oog van een naald! Hij weet overal een schuilplaats te vinden, hij verstaat uitstekend de kunst om zich te vermommen!

— Dat mag zo zijn, Turner! zei Brand hoofdschuddend, maar een Aziat kan zich onmogelijk zo goed vermommen of een Westerling zal hem dadelijk herkennen! En alle Aziaten zijn van dit ogenblik af verdacht!

Maar Turner scheen nog maar niet overtuigd te zijn, ofschoon hij niets meer zei.

Raffles had enige tijd voor zich uitgekeken en zei nu:

— Men deelde mij op het hoofdbureau van politie mede, dat Makino al zijn bagage in het Grand Hotel had moeten achterlaten en dat men in een klein kistje in een der kastjes een bedrag van bijna drie en een half miljoen frank in gouden roebels heeft gevonden. Als dat zo is, staat onze zaak niet zo slecht, want dan moet dat wel ongeveer alles zijn geweest, wat hij op het ogenblik bezat. Mij dunkt, dat het in de rede ligt, dat hij zo spoedig mogelijk zal trachten zich weer nieuwe voorraad te verschaffen en waar kan hij dat anders doen, dan op de plek waar het goud op de bodem van de Zwarte Zee ligt.

— Wat wil je daarmee zeggen, Edward? vroeg Brand.

— Niets anders, mijn waarde, dan dat wij, als het onderzoek hier in het Westen geen resultaat oplevert, naar Roemenië en vervolgens naar Sulina zullen vertrekken en daar de Japanner zullen opwachten.

— Maar dat kan weken duren! riep Brand uit.

— Al duurt het maanden! riep Raffles op vastberaden toon. Ik moet en ik zal die Japanner in handen krijgen!

Het is moeilijk te zeggen, wat er in dit ogenblik in het hoofd van Turner omging, maar in elk geval vond hij het zeer zonderling, een Engelse lord op die wijze te horen praten.

Raffles was opgestaan, liep enige malen het vertrek op en neer en toen scheen hem plotseling iets in te vallen. Hij wendde zich tot Brand en zei op zachte toon:

— Jij blijft hier, Charles, om op Turner's verpleging een oogje te houden; ik ga een telegram zenden aan Henderson. Hij moet onmiddellijk met een onzer snelste auto's hier komen.

Brand knikte slechts en Raffles ging heen om op het hoofdstkantoor een telegram te zenden naar zijn trouwe chauffeur, James Henderson, die al zoveel van zijn avonturen had gedeeld en die zich thans te Londen ophield.

Daarop keerde hij weer naar het huis in de steeg terug en daar brachten de beide vrienden de nacht door.

Het was omstreeks tien uur 's ochtends, toen op enige afstand het geluid weerklonk van een naderende auto.

Raffles en Brand keken elkaar aan en de eerste riep uit:

— Dat is een bekend sein; maar het is toch onmogelijk, dat Henderson er al is!

— O, voor hem bestaat niets onmogelijks, antwoordde Raffles schouderophalend. Ga naar hem toe, blijf bij de auto, wijs hem het huis en stuur hem bij mij!

Brand snelde weg. Er verliepen omstreeks tien minuten. Toen werd er op de deur geklopt en een man van zes voet, met schouders van een hercules, de nek van een stier en vuisten als smidshamers die het hoofd moest buigen om het vertrek te kunnen binnentreden, stond op de drempel.

Het was James Henderson, de chauffeur van Raffles. Hij zag er een weinig bedremmeld uit, wat wel vreemd stond voor deze reus, die in staat scheen te zijn de zwaarste lasten zonder enige inspanning op te lichten. Raffles nam hem enige ogenblikken zwijgend op en zei toen :

— Geen slaap ?

— Ik heb aan boord van de boot drie uur achtereen geslapen. Heeft mylord mij ergens voor nodig ?

— Ja James, wij vertrekken misschien vandaag nog naar Sulina.

— Nooit van die plaats gehoord, mylord. Is het ver ?

— Op de kust van West Arabië, James.

Die uitlegging scheen Henderson niet veel verder te brengen en Raffles moest een nadere verklaring geven.

— Een plezierreisje, mylord ? vroeg de reus.

— Niet geheel en al, antwoordde Raffles glimlachend. Wij moeten een moordenaar trachten op te sporen, een Japanner, die twee mensen vermoord en daarna tot tweemaal toe een aanslag heeft gepleegd op een landgenoot van ons.

En in korte woorden zette Raffles de zaak uiteen, die hem naar West-Arabië zou voeren.

Henderson had aandachtig toegelisterd en zei, toen Raffles gereed was met zijn verhaal :

— Dat is een kolfje naar mijn hand, mylord ! Wij zullen die Jap wel bij de kladden krijgen en dan zullen wij hem aan de hoogste boom ophangen, die er daar te vinden is.

— Neen, James, wij zullen niet op het werk van de Justitie vooruitlopen. Wanneer wij hem alleen maar te pakken krijgen, dan ben ik al meer dan tevreden.

— Wanneer vertrekken wij, mylord ?

— Misschien vandaag nog, in ieder

geval morgenochtend. Wij moeten eerst de gewonde, die je daar ziet liggen, naar een veilige plaats overbrengen.

De reus keerde zich naar het ledikant waar Turner hem met bewondering en zelfs een soort van naijver had bekeken en zei toen :

— Je schijnt er miserabel aan toe geweest te zijn, kameraad, maar ik ben er van overtuigd, dat mylord je wel gauw weer op de been zal brengen.

— Dat geloof ik zelf ook, zei Turner met een dankbare uitdrukking in zijn ogen.

— Ik zeg je nogmaals dat je mij niet behoeft te danken en nu moet je trachten een paar uur te slapen. Vanmiddag zal je vervoerd worden naar een particuliere kliniek en over een week, daarvan ben ik overtuigd, zal je weer de oude zijn.

— En zult u tegen die tijd terug zijn van de kleine expeditie ?

— Dat is niet zeker. Om op alles voorbereid te zijn, zal ik wat geld voor je achterlaten. Neen Turner, wij hadden afgesproken dat je mij niet zou bedanken. Je zult wel weer een of ander baantje vinden, en als dat werkelijk het geval is en ik heb je teruggegeven aan geregelde arbeid, dan ben ik meer dan genoeg beloond.

De voorbereidselen voor de reis werden nu snel gemaakt. Raffles bezat in een der voorsteden een huisje, hetwelk hij, onder een andere naam, reeds jaren lang verhuurde aan een schilder, maar waarvan hij de verdieping gelijkvloers altijd tot zijn eigen beschikking had gehouden.

Daar in een geheime bergplaats, zou hij alle vermommingsen kunnen vinden, die hij mocht behoeven en verder kleeren, wapens en zelfs munitie.

Des namiddags om vijf uur werd Turner overgebracht naar de bewuste ziekenverpleging en zelfs madame Dubois deed moeite, een traan uit haar ogen te pinken.

Op dat tijdstip was er nog altijd geen spoor van de Japanner gevonden en het werd ieder uur zekerder, dat hij erin geslaagd was, op de een of andere wijze de grens te bereiken van een der omringende landen.

's Avonds betaalde Raffles zijn hotel.

rekening en de volgende ochtend om acht uur reed de grote, grijze, zeer snelle toerauto voor, de koffers werden erin geladen, Raffles en Brand stapten in.

Vijf minuten later had de reis naar West Arabië een aanvang genomen.

Hoofdstuk VII

OP WEG NAAR DE ZWARTE ZEE

Raffles had besloten de kortste weg te volgen, dat wil zeggen dat hij door het Zuidelijk gedeelte van Duitsland, door Oostenrijk en Hongarije naar Roemenië zou rijden.

Alle papieren waren voortreffelijk in orde, maar toch ontveinsde Raffles zich niet, dat zijn tocht door communistische landen bezwaren zou kunnen opleveren, die hij thans nog niet kon voorzien. Hij vertrouwde echter op zijn goed gesternte en zijn wel gevulde geldbeugel plus de spreekwoordelijke handigheid van Brand, die in moeilijke situaties altijd wel een uitweg wist te vinden.

Het was trouwens te Parijs geen geheim gebleven, dat de Engelse graaf een rol had gespeeld in het geheimzinnige drama, waarvan Turner bijna het slachtoffer was geworden.

Wat men echter niet wist, dat was de omstandigheid dat de graaf zijn belangstelling zóver had gedreven, dat hij in eigen persoon de moordenaar ging achtervolgen.

Trouwens, niemand wist iets af van het bloedig drama, hetwelk zich op de kust van West Arabië had afgespeeld, behalve Turner en zijn machtige beschermer.

Henderson zou aanvankelijk de auto besturen, want hij kende in dit gedeelte van Frankrijk zeer goed de weg.

De reis zou gaan over Lorgu, Belfort, Munchen, Weenen, Svegedin, Temesfar en Braila.

Raffles dacht aan twee dagen, ten hoogste drie, genoeg te hebben, om deze weg van duizend mijlen in rechte lijn af te leggen.

De eerste pleisterplaats zou Munchen zijn en laat in de namiddag van dezelfde dag werd de hoofdstad van Beieren dan ook bereikt.

Opmerkelijk was de volmaakte onverschilligheid, welke men hier jegens de Engelsen aan de dag legde.

Van vijandschap viel volstrekt niets te bespeuren en eerder was er sprake van een zekere goedhartige tegemoetkoming. De houding van de Amerikaanse bezettingsautoriteiten in Beieren was hier zeker niet vreemd aan.

Raffles had telefonisch kamers besteld in een der grootste hotels en daar werd de nacht doorgebracht.

De volgende ochtend reeds werd de reis voortgezet en die avond bereikte men Temesfar.

Van dat ogenblik zou de route lopen door een der bergachtigste streken van Roumenië, de uitlopers van de Karpathen.

Gelukkig bleef het weer zich steeds voortreffelijk houden, want de wegen

door het gebergte zijn schaars, nu en dan zeer stijl en alleen voor een auto met een auto met een krachtige motor bereikbaar.

Het was reeds laat in de namiddag toen Raffles ten slotte de auto tot staan bracht op het grote marktplein van Braila.

Het doel van de reis was nu bijna bereikt en Raffles besloot de nacht in Braila door te brengen.

Het was niet zo gemakkelijk een onderdak te vinden, want de stad krioelde van zwarte handelaars en al die lieden dreven handel, smokkelden en trachten elkaar te bestelen.

Toch slaagde Raffles er ten slotte in, dank zij het kwistig uitdelen van fooien, twee kleine kamers te vinden in een der hotels van de stad.

Die avond laat zaten Raffles, Brand en Henderson bij elkaar in de hall van het hotel teneinde hun krijgsplan te bespreken.

— Ik kan de opmerking niet voor mij houden Edward, begon Brand, dat wij ditmaal een weinig in het wilde weg werken wat, anders de gewoonte niet is. Het is immers zeer goed mogelijk, dat Makino er zich wel voor zal wachten zich in de eerste tijd te vertonen.

— Waarom? vroeg Raffles.

— Er is voor de Japanner geen sprake van enig gevaar, mijn waarde, hernam Raffles bedaard. Je schijnt te vergeten, dat Turner gezwegen heeft over wat er ter hoogte van Sulina geschied is, en Makino kan niet anders denken of Turner heeft niets durven zeggen, omdat hij vreesde zich zelf daardoor tegelijkertijd in het ongeluk te storten. Wat vloeit hieruit voort? Dat de Japanner van oordeel is, dat er nog steeds niets is uitgelekt van het drama ter zee, dat enige jaren geleden plaats had. Hij kan volstrekt niet weten, dat Turner geïjld heeft, en evenmin dat Turner mij alles heeft medegedeeld.

— Dat is waar, Edward, daaraan had ik niet gedacht, zei Brand. Maar als Makino inderdaad hier in de buurt komt, dan zul je er verstandig aan doen,

een ander uiterlijk aan te nemen, want de kerel kent je, dat is zeker.

De drie mannen begaven zich ter ruste. Zij sliepen tot vrij laat in de ochtend van de volgende dag.

De benzinevoorraad werd aangevuld, en Henderson zocht in zijn voorraad vlocken, die onuitputtelijk was, naar een paar zeer krachtige uitlatingen, teneinde aldus lucht te geven aan zijn verontwaardiging, toen hij de prijs hoorde, die Brand voor een paar blikken van tien liters had moeten betalen.

— En ik dacht dat wij hier in het land van de petroleum waren, mijnheer Brand, riep hij kwaad, terwijl hij de benzine in de tank liet lopen.

— Ongetwijfeld James, zei Brand glimlachend, maar het is een even bekend, als vreemd verschijnsel, dat de dingen het duurst zijn op de plaatst waar zij vandaan komen. En vergeet ook vooral niet, dat het kostbare vocht grotendeels naar Rusland vloeit dat het maar al te goed gebruiken kan en er maar al te weinig voor betaalt.

De voorbereidselen waren spoedig gemaakt, en de reis nam een aanvang.

Er liep een weg tussen de Donau en het gebergte ten Zuiden daarvan, en het was zelfs een vrij goede weg, voor de Balkan tenminste. En al ware hij tienmaal smaller, tienmaal ongelijker geweest, de reizigers zouden er niets van bemerkt hebben, zozeer waren zij onder de indruk van het verrukkelijke landschap dat zich aan hun blikken voordeed.

Ter linkerzijde de blauwe wateren van de Donau en daarnevens de schone meren uit de buurt van Galatz en Ismall die in schoonheid niet behoeven onder te doen voor de Zwitserse meren, hoewel zij veel minder bekend zijn. En rechts van de reizigers de begroeide hellingen van het gebergte, afgewisseld met sappige weiden, onafzienbare landouwen en grote boerderijen.

Enige uren later werd het landschap vlakker en ook eentoniger, want men had nu de Donau Delta bereikt, een moerassige driehoek, begrensd door

twee armen van de Donau, en doorsneden door een derde arm, waardoor de beide eilanden Leti en James George worden gevormd. De middelste arm is de Sulina rivier, en aan de mond daarvan ligt het kleine stadje van die naam. Het verkeer te land is hier zeer gering, als gevolg van de drassige bodem, en het vervoer heeft bijna uitsluitend plaats met barken vrachtschepen en kleine zeilvaartuigen.

De komst van de grote glanzende auto in het plaatsje baarde dan ook niet weinig opzien, maar Raffles haastte zich een hotel op te zoeken, en zich aan de opdringerige nieuwsgierigheid van de bevolking te onttrekken.

Het was hier nog een beetje moeilijker, om een niet al te smerig hotel te vinden, maar na ongeveer een uur te hebben gezocht, vonden de reizigers tenslotte aan de haven een soort logement vooral door kapiteins van binnenvallende schepen bezocht, en hier moesten zij zich vergenoegen met een enkele kamer, waarin een paar extra matrassen zouden worden neergelegd en die als enig voordeel had, dat men uit het venster een prachtig uitzicht kon genieten over de haven en de rede en over een gedeelte van de Zwarte Zee.

De auto kreeg een plaats in de enige garage, welke de stad rijk was en nog diezelfde namiddag begon Raffles zijn nasporingen.

Van een vermomming kon hij voorlopig afzien, want hij behoefde geen vrees te koesteren, dat de Japanner iemand in zijn vertrouwen had genomen, hier te Sulina.

Daarvoor was Makino te sluw en te voorzichtig.

Hij ondervroeg agenten van politie, kadewerkers, houders van danshuizen, hoteleigenaars en na drie uren aldus te hebben gezocht, had hij tenslotte in zoverre succes, dat de eigenaar van een soort cabaret hem kon mededelen, dat de Japanner omstreeks zes maanden geleden voor het laatst in de stad was gezien. Hij was in zijn inrichting geweest en had daar zeer veel geld uitge-

geven en altijd had hij met goud betaald.

Men had hem te Sulina gehouden voor een Japanner, die door de oorlog veel geld had verdiend en niet verder naar hem omgekeken. Makino was echter steeds zeer kort in de stad gebleven en niemand wist te zeggen, waarheen hij zich begeven had.

Maar na een paar uren trof Brand, die er op elgen gelegenheid was uitgetrokken, een oude varens gast aan, een Bulgaar, die een weinig Engels bleek te brabbelen en die hem wist mede te delen dat «zo'n lelijke, gele aap» in de laatste tijd enige keren per jaar met een motorboot in de haven was gekomen.

Brand ging dit aanstonds aan Raffles mededelen, die aandachtig toelisterde en zei:

— Eigenlijk had ik ook niet anders verwacht. Het was ook niet denkbaar, dat Makino het goud over land zou vervoeren, ik vermoed, dat hij het met zijn motorboot naar een of andere havenplaats in Bulgarije bracht, Varna of Burgas bijvoorbeeld en het dan per spoor verder vervoert.

— En mocht dat dan?

— Waarom niet? Waarom zouden de spoorwegmaatschappijen geen goud mogen vervoeren? Je moet het je trouwens niet voorstellen, alsof hij zo'n zware kist vol goud, ter waarde van honderdduizend roebel in een bagagewagen liet plaatsnemen! Zo nonchalant zal hij wel niet geweest zijn! Hij zal het goud wel in een valies met zich mee hebben gevoerd.

— En werd het valies dan aan de grenzen niet doorzocht?

— Zonder twijfel! Maar het waren Russische gouden roebels en nu het goud eenmaal buiten Rusland was, mocht geen enkele natie zich tegen de uitvoer daarvan verzetten. Men mag geen Duits geld uit Duitsland, geen Frans goud uit Frankrijk voeren, maar er is geen verbod, dat men geen gouden twintig markstukken uit Frankrijk mag brengen, of vice versa.

— Wat doen wij nu? vroeg Brand.

— Wachten! antwoordde Raffles lakoniek.

— Ken je de plek, waar de sloep met goud zonk?

— Turner heeft mij de plek zeer nauwkeurig aangeduid.

— Hoe verklaar je het, dat in de loop der jaren de stroom die gezonken kisten niet heeft meegenomen?

— De verklaring is al heel eenvoudig: ten eerste bestaat er hier bijna geen stroom en ten tweede is de bodem zandig en de kisten konden dus niet van hun plaats worden gesleurd.

— En denk je, dat Makino inderdaad geheel alleen zo'n zwaar ding, dat minstens veertig kilo weegt, boven water heeft gebracht?

— Dat heeft voor een krachtig man niet zo heel veel te betekenen. Veertig kilo onder water is niet veel. Ik denk, dat hij er eerst naar dook, om nauwkeurig de plaats te bepalen, dat hij er daarna een ketting of staaldraad aan bevestigde, dat hij dan weer met die ketting naar zijn motorboot zwom en vervolgens de kist aan boord trok. Je hebt van Turner kunnen horen, dat hij een uitmuntende duiker was en wel een paar minuten onder water kon blijven. Morgen gaan wij die plek opzoeken, vermomd en na ons het bezit van een motorboot te hebben verzekerd. Wij zullen ons in hinderlaag leggen en wij zullen de schurk bespieden.

Nog diezelfde avond huurde Raffles voor grof geld in de haven een motorboot, waarvan de al het ijzerwerk verroest was, maar waarvan de motor in ieder geval nog goed bruikbaar was.

Het vaartuig werd naar een afgelegen plek gebracht en daar gemeerd.

Henderson bracht er wat levensmiddelen heen, scheepsbeschuit, sardines, geconserveerd vlees en andere zaken en diezelfde nacht begaven de drie mannen zich aan boord, thans vermomd als vissers.

De motorboot was groot genoeg om op het dek een geïmproviseerde slaapplek in te richten en de nachten waren hier zo warm en zoel, ofschoon de lente pas haar intrede had gedaan, dat een

verblijf in de open lucht volstrekt geen bezwaren opleverde.

Die nacht begon het wachten.

Overdag behoefde men volstrekt geen moeite te doen zich verborgen te houden, want het was duidelijk dat Makino het niet zou wagen in het gezicht van de kust een van de kostbare kisten op te vissen.

Het wachten duurde een volle week, maar van Makino of zijn motorboot was niets te bespeuren.

En reeds begon Brand de moed op te geven, toen op de achtste avond de ontknoping volgde...

Het was een tamelijk donkere nacht en er scheen onweer op komst te zijn.

De motorboot van de drie mannen lag in een soort van kreek, onzichtbaar voor het spiedend oog en verborgen door struikgewas.

De mannen hadden de gewoonte aangenomen, dat twee hunner sliepen, terwijl de derde de wacht hield en het oog gericht hield op de plek, waar de misdaad had plaats gegrepen en het goud naar de bodem der zee was gezonken.

Die nacht was het de beurt van Henderson om de eerste uren te waken, toen hij plotseling een donker voorwerp meende te zien, dat langzaam van uit het zuiden naderde.

Onmiddellijk ging hij Raffles wakken, die aanstonds wakker was en zijn nachtkijker voor het oog bracht.

Hij tuurde er enige ogenblikken door, stootte Brand aan en zei op zachte toon:

— Hij is er! Opgepast!

Brand ging overeind zitten, wreef zijn ogen uit en tuurde over het water.

Daarginds, op ongeveer honderd meter afstand, naderde een kleine boot. Zwak klonk het gerucht van de langzaam rondwentelende schroef. Toen lag de boot stil. Henderson had zich reeds aan het kleine stuurrad gezet en Brand greep de hefboom, die de motor in beweging moest brengen.

— Wacht nog even! zei Raffles op fluisterende toon. Wij zullen hem eerst zijn gang laten gaan, zodat hij ons niet kan ontkomen.

De afstand tussen de beide vaartuigen bedroeg thans niet meer dan ongeveer tachtig meter.

Raffles had door zijn kijker gezien hoe Makino zich snel van zijn kleren ontdoed.

Hij scheen iets te zoeken op het dek van zijn boot en het volgende ogenblik sprong hij over boord.

— Er heen! beval Raffles onmiddellijk.

De motorboot gleed de kreek uit en stevende naar de plek, waar de boot van Makino voor anker lag.

— Nu kan hij ons niet meer ontsnappen, zei Raffles.

Allen hielden de revolver in de hand, de blik strak op de oppervlakte van het water gevestigd, dat geheimzinnig glansde.

Dadelijk zou Makino weer boven komen en dan was zijn lot bezegeld. Onbeweeglijk stonden de drie mannen te wachten...

Toen zei Brand op zachte toon:

— Blijft hij niet wat te lang onder water?

— Het komt mij voor... begon Raffles aarzelend.

Op dat ogenblik wees Henderson met uitgestrekte wijsvinger naar een klein voorwerp, dat zoeven naar de oppervlakte van het water was gestegen.

Het was een eigenaardig gevormd mes, met een grote houten steel, hetwelk het deed drijven.

Raffles had het nauwelijks gezien, of hij ontdoed zich vliegensvlug van zijn bovenkleding en schoenen en dook, voor Brand het had kunnen verhinderen, om laag.

En daar beneden werd aanstonds zijn arm in een krampachtige greep omvat door vijf in doodsangst zich krommende vindere.

Op eigen lijfsbehoud bedacht, wist Raffles zich slechts met moeite los te werken. Naar adem snakkend zette hij zich van de bodem af en kwam weer boven water, om een ogenblik later opnieuw te duiken.

Thans was daar beneden alles stil. De tastende vinger van Raffles vonden het naakte lichaam van de Japanner... onbeweeglijk, slap... Hij tastte verder, gleed met zijn hand langs het been tot aan de enkel en begreep...

De dunne staalkabel, die de Japanner om een der kisten had willen slaan had een lus gevormd en in die lus was zijn voet terecht gekomen.

Makino had naar alle schijn nog gepoogd, zich aan de greep van de staaldraad te ontworstelen en het met zijn mes door te snijden, maar de dood strekte zijn klauwen naar hem uit, zijn worstelen baatte hem niet, het goud had hem gedood.

Raffles steeg weer naar de oppervlakte, klauterde zwijgend aan boord en zei slechts:

— Hij is dood; zijn eigen zonde heeft hem achterhaald; het goud dat hij zich door moord had willen toeëigenen, heeft hem vermoord. Wij hebben hier niets meer te doen; maar zo spoedig mogelijk zullen wij naar de plaats gaan waar de «Espérance» gezonken is en in mijn handen zal het goud, dat ik daar hoop te vinden, tot geluk strekken van velen, in plaats van tot verderf van een enkeling.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

JACHT OP JUWELLEN

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

- Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Ouden Windmolen », Maastrichterstr., 19, Hasselt
- | | |
|--|--|
| <p>2033. — Professor Shirley
 2034. — De Kit van Wong Li
 2035. — De Gewaande Radjah
 2036. — De Geheimzinnige Tempelstad
 2037. — De Duiwels van de Gele Zee
 2038. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi
 2039. — Vijftig tegen één
 2040. — Ilona, de avonturierster
 2041. — De Kelder des Doods
 2042. — De onverwachte terugkeer
 2043. — Rode Bill krijgt een lesje
 2046. — Het Juweel van Prins Omar
 2047. — Gevaarlijk spel
 2048. — Het Goud van de Metropolitanbank
 2049. — De Bende van Myra Bonati
 2050. — Merry-Kid de verklikker
 2051. — Het Verlaten Slot
 2052. — De Riolen van Parijs
 2053. — Rovers en Verraders
 2054. — Een documentenjacht
 2055. — De Verijdelde Ontvoering
 2056. — Liefde, Paarden en Bandieten
 2057. — Een Mislukte Samenzwering
 2058. — De Kooi des Doods
 2059. — Jacht op Fortuin
 2060. — De Gouden Wisselbeker
 2061. — Een Fatale Vrouw
 2062. — Een moderne Blauwbaard
 2063. — Een Geheimzinnige Moord
 2064. — Een Spaans Drama
 2065. — Een merkwaardige diefstal
 2066. — Spoken op Marshy Manor
 2067. — Chantage en Hypnose
 2068. — De Lokstem van het Goud
 2069. — Het Geheim van de Boekenkist
 2070. — Het Revolutie Complot
 2071. — Het Verlaten Huis
 2072. — Het Spel met de Dood
 2073. — Het Verstoorde Feest
 2074. — Russisch Goud
 2075. — Een Moderne Robinson
 2076. — De Moord in Fenchurch Street
 2077. — Het Vioolwonder
 2078. — De Raadselachtige Moord
 2079. — Een Avontuur in China
 2080. — De Verborgene Schat
 2082. — De Bende van de Gouden Ster
 2083. — Sensatie in de Opera
 2084. — De Folterkelder
 2085. — De Bedrieger bedrogen
 2086. — De Geheimen van Parijs
 2087. — Speelzucht en Misdaad
 2088. — De Diamanten Spin
 2089. — Een duivelse Uitvinding
 2090. — Parijse Autobandieten
 2091. — Het Trio Desmona
 2092. — Een Sensationele Bokswedstrijd
 2093. — Als het Goud lokt
 2094. — Sneeuw, Goud en Bandieten
 2095. — Wie was de Derde Man?
 2096. — Het Kostbare Fabrieksgeheim
 2097. — De Ontvoerde Diplomaat
 2098. — Rumoer om de Derby
 2099. — Gevaren van de Wereldstad
 2100. — Moderne Piraten
 2101. — Het Filmkasteel
 2102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt
 2103. — Een Onderaards Drama
 2104. — De Verzonken Metropolis
 2105. — De Vreemde Chauffeur
 2106. — De Moord in het Cabaret
 2107. — De Negende Steen
 2108. — Onraad in Hollywood
 2109. — Ossenkop; gang 5
 2110. — De Bende van de « De Ratten »</p> | <p>2111. — Het Avontuur in Hollywood
 2112. — De Bende van de Gouden Spin
 2113. — Irma Sandrina
 2114. — In de val gelokt
 2115. — Om een kwart miljoen dollars
 2116. — De Giftgas-centrale
 2117. — Een mislukte ontvoering
 2118. — De Verdwenen Kleindochter
 2119. — Helicopter-bandiet
 2120. — De Verraderlijke Huisknecht
 2121. — Vrouwelijk Lokaas
 2122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge
 2123. — In het Hol van de Leeuw
 2124. — Een Patient verdween
 2125. — De Geheimzinnige Liftkoker
 2126. — De pseudo uitvinder
 2127. — De Zwarte Kaper
 2128. — Moderne Schatgravers
 2129. — Liefde en Kunst
 2130. — De Moord in Kew Gardens
 2131. — De Tijdbom
 2132. — Antiquiteiten en Liefde
 2133. — De Verijdelde Ontvoering
 2134. — Drie Hotelratten
 2135. — Het Nieuwe Bendehoofd
 2136. — De Bloedraad
 2137. — Een merkwaardig Duel
 2138. — Giftgasbandieten
 2.139. — Een wanhopige ontsnapping
 2.140. — De Erfenis der Caraïben
 2.141. — Het Drama in Cromwell Street
 2.142. — Het einde van een schurk
 2143. — In het barre Noorden
 2144. — Misdadige Onschuld
 2145. — De Duivel in de Vrouw
 2146. — Het Spook van Sévres
 2147. — De Dubbelganger
 2148. — Onraad op Drummond Hall
 2149. — Amor en Juwelen
 2150. — Het geheim van de Grot
 2151. — Bernadette's Geheim
 2152. — Diamanten en Liefde
 2153. — Goud onder de Golven
 2154. — Het Geheim van de Grafkelder
 2155. — De Vrouw in het rood
 2156. — Het debuut van Conny Campbel
 2157. — Een voordelig zaakje
 2158. — Een duivels complot
 2159. — De verliefde Juwelier
 2160. — Het Raadsel van King Charles Street
 2161. — Een Corsicaans Avonturier
 2162. — Het Schatkamereland
 2163. — Rumoer in Cromwellstreet
 2164. — In het hol van de leeuw
 2165. — Waar het avontuur lokt
 2166. — De ontvoerde bruidegom
 2167. — De onbekende erflater
 2168. — De Vishnoc-Tempel
 2169. — Onder de Tempelruïne
 2170. — De Wraak van de Radjah
 2171. — De vreemde Huwelijksmakelaar.
 2172. — Duistere Daden.
 2173. — De geheimzinnige Bedelaar.
 2174. — Bruidstranen en Diamanten.
 2175. — De noodlottige gelijkenis
 2176. — Vals beschuldigd
 2177. — Geel tegen Blank
 2178. — Wapens en Goud
 2179. — De Aap en het Meisje
 2180. — Oosters Bloed.</p> |
|--|--|
- IN VOORBEREIDING :**
- | | |
|-------------------------------|--|
| 2181. — Jacht op Juwelen. | |
| 2182. — Uit de Dood herrezen. | |